

ЖЕТА

ЧАСОПИС

6/183 червень 2022

ЛВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Екуменічна молитва у День захисту дітей у Львові

У День захисту дітей, 1 червня, у відбулася загальноміська екуменічна молитва за дітей, які постраждали через війну, та їхніх батьків, опікунів, капеланів і вихователів. Моління відбулося у храмі святого Миколая «Дому милосердя» при «Центрі опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ (вул. Короленка, 7). До заходу долучилися представники духовенства усіх християнських конфесій міста. Чисельно взяли участь у молитві діти різного віку, батьки-опікуни з дитячих будинків сімейного типу, вчителі.

Керівник місії «Центр опіки сиріт» о. Роман Прокопець, наголошуючи на цінності молитви за дітей, зазначив: «Підносимо наші молитви, щоби кожна дитина насправді не відчувала самотності у цьому світі, але знала, що є той, хто її супроводжує, підтримує цією молитвою. Не раз ми мали свідчення того, що молитва за дитину-сироту була вирішальною. Діти розповідали, що вони відчували, що за них моляться. Другий момент, що формат екуменічної молитви є дуже корисний, бо ми показуємо єдність у тому, що життя дитини є на першому місці. Сьогодні, коли людське життя часто нівелюється, зневажається, ми спільною молитвою засвідчуємо, що ми є за те, щоб кожна людська особа, незалежно від її віку, мала гідні умови для життя та існування».

Насамкінець діти з одного із закладів м. Львова представили театралізовану сценку про українську мову як багатство, яке ми повинні оберігати.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Львові відкрили модульне містечко «Маріяполіс»

Запрацювало модульне містечко для тимчасово переселених осіб «Маріяполіс», яке Львівська міська рада облаштувала у співпраці з отцями-сезезіями та за підтримки уряду Польщі. Воно розташоване на Сихові, поблизу парку імені Івана Павла II. Отці Згромадження сезезіян УГКЦ планували збудувати тут школу, однак через війну втілення ідеї довелося відкласти. Зараз тут можуть знайти прихисток 350 людей.

20 травня відбулося урочисте відкриття містечка за участю голови Львівської ОВА Максима Козицького, міського голови Львова Андрія Садового. Благословення здійснили ієрм. Андрій (Боднар) СДБ та настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ о. Орест Фредина.

«Містечко назвали «Маріяполіс» – місто Марії. Маріуполь – надзвичайно близьке серцю кожного українця і кожної людини на цій планеті, яка бажає добра, – відзначив ієрм. Андрій. – Хочемо, щоб перебування людей у цьому містечку було тут світлим, щоб відлуння цього маленького Маріяполісу стало великою перспективою відродження нашого славного Маріуполя».

Контейнерні будиночки безкоштовно передала Польща. Вони облаштовані двоповерховими ліжками, столиками, шафами. В окремих приміщеннях розміщені ідальня, пральня, душові та туалети. На території містечка облаштували також дитячий майданчик. Харчуванням людей забезпечує Згромадження сезезіян, УГКЦ. Наразі комплексні обіди привозять з ідальні Молодіжного центру св. Івана Боско. На днях запрацює харчоблок, тож невдовзі їжу готуватимуть на місці.

Сезезіями подбають також про духовну опіку над жителями Маріяполіса. «Багато людей, які тут оселилися, донедавна жили у наших спільнотах, ми разом молилися, мали цікаві бесіди. Наші аніматори організували для дітей різні активності, майстер-класи. Ми й надалі будемо підтримувати людей у цьому непростому періоді життя», – зазначив ієрм Андрій.

Голова Львівської ОВА подякував отцям-сезезіям і керівництву міста за те, що люди, які змушені були покинути свої домівки або й втратили їх, зможуть почувати себе тут в безпеці і під опікою.

Джерело: sdbua.net

Митрополит Львівський відвідав монастир Вознесіння ГНІХ у Золочеві

2 червня Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор з нагоди храмового празника відвідав монастир Вознесіння ГНІХ Чину Святого Василія Великого у Золочеві. Тут він у співслужінні численного місцевого та запрошеного духовенства звершив Архiepірейську Божественну Літургію.

У слові-проповіді, присвяченому святу Вознесіння, архієреєм закликано, споглядаючи приклад самого Господа, боротися за своє спасіння: «Довіряймо Христові, Він – наш Бог, Наш Спаситель та визволитель від усякого зла... Маємо можливість прийняти запрошення Ісуса, щоби сміливо прямувати у небо. Його дорога – найправильніша, непомилна, єдина, хоч нелегка, але здійсненна для кожної людини. Пам'ятаймо про розбійника, який висів на хресті – і який реалізував своє спасіння». Господь сам провадить людину дорогою до святості, бо такою є Його воля. «Люблячий Ісус допомагає нам і очікує нашого приходу, щоби нагородити нас. Не концентруймо уваги на собі та своїх проблемах, лиш відкиньмо всяку гордість та гріх, що нас тяжко оплутує. Терпляче прямуймо до тієї боротьби, що перед нами, дивлячись на начальника віри і вершителя – на Ісуса, який замість належної Йому радості перетерпів, не зважаючи на свій хрест, і сів праворуч Божого престолу», – наголосив проповідник.

По завершенні Літургії спільнота монастиря висловила щиру вдячність Митрополитові Львівському за пастирський візит та подарувала йому копію ікони мучеників-василіян. Цю ікону написав парафіянин храму, у якому зараз зберігається її оригінал, а копію було вручено митрополитові на пам'ять про святкування храмового празника монастиря Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа.

По цьому архієреєм звершив Чин освячення води та через окроплення нею благословив численних вірних, що зібралися на святкову Літургію.

Пресслужба Львівської архієпархії

Парафія Вознесіння Господнього у Львові відсвяткувала храмовий празник

5 червня Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, з нагоди святкування храмового празника з пастирським візитом відвідав парафію Вознесіння Господнього у Львові (вул. Старознесенська, 23). Тут він разом зі співслужінниками парафії та запрошеними священнослужителями звершив Архiepірейську Божественну Літургію.

По завершенні богослуження адміністратор парафії о. Михайло Городиський висловив щиру вдячність архієреєві за візит, приурочений також святкуванню 120-ліття зведення храму Вознесіння. Відтак парафіяни і жертводавці, що спричинилися до розбудови і підтримки парафії, одержали з рук митрополита подяки.

Опісля відбулося освячення води, а також наріжного каменя парафіяльного будинку, що буде зведений при парафії.

Пресслужба Львівської архієпархії

Освячено наріжний камінь під будову каплиці у Центрі легеневого здоров'я

23 травня у Центрі легеневого здоров'я єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир у співслужінні духовенства освятив наріжний камінь під будову каплиці блаженного Миколая Чарнецького на території лікарні. В події також взяли участь генеральний директор Центру Любомир Рак, представники адміністрації закладу та медичні працівники. Архієреєм співслужили синкел у справах духовенства о. Юрій Чудяк, священники Львівської архієпархії о. Ростислав Будзан, капелан лікарні о. Іван Соколовський та священник Стрийської єпархії о. Андрій Соколовський.

Після Чину освячення також звершили молебень до Пресвятої Богородиці. Відтак владика Володимир звернувся до присутніх з душпастирським словом. Єпископ-помічник подякував капелану отцю Івану за сумлінне служіння у лікарні.

Зі своєї сторони генеральний директор Центру Любомир Рак привітав усіх зі святом для лікарні – освяченням наріжного каменя. А також зазначив, що ця капличка задумувалася ще задовго до війни, через пандемію відкладалася, але тепер вирішили зреалізувати. «Дякую за нашу спільну співпрацю. Переконали, що спільними зусиллями швидко вдасться реалізувати це завдання – побудову каплиці», – висловив сподівання п. Любомир.

Пресслужба Львівської архієпархії

В одній з лікарень Львова представили медичного капелана

6 червня в одній з лікарень Львова представили медичного капелана – отця-доктора Віталія Протасевича. Участь у зустрічі взяли єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир, референт курії Львівської архієпархії у справах душпастирства закладів охорони здоров'я о. Тарас Гадомський, адміністратор парафії свв. Ольги і Єлизавети у м. Львові о. Іван Галімурка, новопризначений медичний капелан о. д-р Віталій Протасевич та головний лікар медичного закладу.

«Ми працюємо над тим, щоби удосконалити служіння наших капеланів. Тому сьогодні прийшли, щоби представити нового медичного капелана. У капеланстві нам також важливим акцентом є служіння для медиків. Лікарі тут проводять половину життя. Нам важливо, щоби священник також підтримав лікарів і молитовно чи духовно послужив їм в їхніх потребах», – відзначив владика Володимир під час представлення нового капелана.

Отець Тарас Гадомський запевнив, що о. Віталій поставлений капеланом для цієї лікарні, щоби якнайкраще послужити у духовний спосіб усім потребуючим та медичному персоналу.

Головний лікар у свою чергу розповів, що у лікарні є каплиця св. Стефана у дворі, а в інфарктному відділенні – молитовний куточок для пацієнтів та медиків. Відтак представив каплицю та провів духовенство відділеннями лікарні, в яких презентували нового капелана працівникам лікарні.

Пресслужба Львівської архієпархії

Мистецьким вечором у Львові вшанували пам'ять Блаженнішого Любомира

5 червня відбувся вечір «Бути людиною» – мистецька данина пам'яті Блаженнішого Любомира, приурочена п'ятій річниці його відходу до вічності. Провели духовний вечір, участь в якому взяли представники духовенства, влади, численні львів'яни, в Палаці культури залізничників «Рокс» (м. Львів, вул. Федьковича, 54). Захід був присвячений спогадам про життєвий шлях Патріарха Любомира, тож його гості мали можливість побачити світлини та дізнатися про ключові події життя Глави УГКЦ.

Слова спогадів про Блаженнішого Любомира промовили Високопреосвященний Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, Святослав Шеремета, голова комісії з питань культури, інформаційної політики та промоції Львівської обласної ради, Євген Бойко, директор департаменту «Адміністрація міського голови», Андрій Ханас, радник Посольства Суверенного Мальтійського Ордену, Юрій Малецький, національний делегат Лицарів Колумба в Україні.

Музичний супровід звершили хор, камерний оркестр та солісти Ольга Муль, Ллона Опікула, Вадим Коваль, Володимир Кручків, Руслан Скоролітній Заслуженої академічної капели України «Трембіта» під батуту Володимира Вівчарика (концертмейстер оркестру – Марта Буря). «Трембіта» присвятила пам'яті Патріарха Любомира виконання творів різних українських та світових композиторів, творчо переосмислюючи його біографію через музичні блоки «Людина молитви», «Бути людиною», «З Україною в серці». Також молитовними піснями долучився до духовного вечора хор священнослужителів Львівської архієпархії. Автор проекту вечора пам'яті Блаженнішого Любомира – Михайло Перун, директор Фондації «Андрей».

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир звершив священниче рукоположення диякона Маркіяна Кузьмича

Тепер Маркіян має завдання шукати людей, провадити їх до Царства Небесного, зокрема через служіння в капеланстві «Центру опіки сиріт», а цей храм стає горницею його особистої П'ятидесятниці, місцем народження священства, – так сказав єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час проповіді до вірних у Гарнізонному храмі свв. апп. Петра та Павла, де під час Божественної Літургії він звершив священниче рукоположення диякона Маркіяна Кузьмича.

«Сьогодні ми стаємо свідками та учасниками священничого рукоположення нашого співбрата Маркіяна. Так, як народ шукав голову Івана Христителя, Бог в різний спосіб шукав Маркіяна. Ісус зацікавився його життям, скерував голос покликання для цього особливого служіння. Дякуємо Маркіяну, що відповів на цей голос покликання, хоча напевно мав сумніви, різні питання. Він прагне надалі писати свою історію життя як душпастир», – мовив архиєрей.

«Подаруймо Маркіяну нашу молитовну підтримку! В молитві також самі зустрічаємо Бога», – закликав на закінчення владика Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії

Львівська духовна семінарія відсвяткувала празник Зіслання Святого Духа

У день свята Зіслання Святого Духа Львівська духовна семінарія урочисто відсвяткувала свій престольний празник та завершення навчального року. Святкові богослуження звершив Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор.

11 червня, у суботу перед святом П'ятдесятниці, семінарійна спільнота молилася Велику Вечірню з Литією, в часі якої Митрополит Ігор звершив піддияконське поставлення семінаристів V курсу Львівської архієпархії, а також студента VI курсу із Бучацької єпархії.

На празник Зіслання Святого Духа, 12 червня, митрополит спільно із духовенством семінарії звершив Архиєрейську Божественну Літургію, по завершенні якої випускники семінарії одержали документи про завершення освіти. До спільної молитви долучилися також рідні та близькі семінаристів. Відтак після святкового почастунку митрополит звершив Вечірню з коліноприклонними молитвами – особливе богослуження неділі П'ятдесятниці.

Джерело: Львівська духовна семінарія УГКЦ

Владика Володимир освятив фігуру Богородиці на базі однієї з військових частин

11 червня єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир на базі однієї з військових частин освятив фігуру Пресвятої Богородиці, що була врятована в одному з державних закладів. Архиєрею співслужили синкел у справах капеланства о. Андрій Хомишин та військові капелани о. Олег Кришталь, о. Михайло Білецький та о. Андрій Копчак (ШЦУ).

У своєму слові архиєрей привітав військових з пам'ятною, історичною для них подією – освяченням молитовного куточка у вигляді фігури Богородиці. Він зауважив, що це місце, куди кожен зможе приходити на приватну молитву. Відтак подякував усім причетним за сприяння та облаштування фігури Пречистої Диви Марії на території цієї військової частини.

На завершення єпископ-помічник ЛА побажав усім молитовного захисту Пресвятої Богородиці, запевнивши, що Вона безустанно молиться за кожного, хто до Неї приходить з молитвою. Навіть цей молебень, що ми звершили, за його словами, є нашою молитвою про заступництво та перемогу.

Відтак на одній з будівель владика Володимир освятив ікону Покрову Пресвятої Богородиці.

Пресслужба Львівської архієпархії

Блаженніший Святослав привітав владика Павла Хомницького з 20-річчям єпископської хіротонії

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ привітав владика Павла Хомницького, єпарха Стемфордського і голову Відділу морського апостольства УГКЦ, із 20-річчям єпископської хіротонії.

«Сьогодні складаємо подяку милосердному Богові, який покликав Вас на дорогу служіння Церкві та рідному народові. Дякуємо Господеві за дар Вашого життя і за всі дари, якими Він так рясно Вас наділив та які Ви щедро примножили впродовж свого єпископського служіння», – мовиться у привітанні.

«Будьте й надалі для нашого народу та всіх людей, серед кого живете, яким світільником Божої правди та добрим пастирем Христового стада. Вимолюємо для Вас рясне Боже благословення», – побажав Предстоятель.

Варто зазначити, що того ж дня, 11 червня 2002 року, на єпископа Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Любомир висвятив і владика Давида Мотюка, теперішнього єпарха Едмонтонського і апостольського адміністратора Нью-Вестмінстерської єпархії.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав передав дві карети швидкої допомоги госпіталю ЗСУ в Ірпені

7 червня Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав передав дві карети швидкої допомоги Ірпінському військовому госпіталю Збройних сил України. Автомобілі, які придбали французька організація L'Œuvre d'Orient та українці з іспанських міст Марбелья, Сан Педро і Естепона, Глава Церкви передав начальнику госпіталю Андрію Кіху.

Обидві машини швидкої допомоги, завдяки вже згаданим жертводавцям з Франції та Іспанії, а також Хорватії, були щент заповнені гуманітарною допомогою – ліками, продуктами харчування і засобами гігієни. Крім того, військовим передали освячені вервиці.

Другий автомобіль з півдня Іспанії через Львів до Києва транспортував Богдан Дубчак.

Координацією процесу передачі автомобілів госпіталю ЗСУ в Ірпені та логістикою займалися о. Любомир Яворський, о. Володимир Мальчин, а також Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я, зокрема її голова с. Севастіяна Карвацька, Мирослава Полець та інші.

Департамент інформації УГКЦ

Ще на сім років продовжено дозвіл уділення повного відпусту в Страдецькій святині

2 червня 2022 року повідомлено, що на прохання Архієпископа і Митрополита Львівського Ігоря Апостольська пенітенціарія через повноваження, які їй надав Святіший Отець Папа Франциск, продовжує на сім років уділення повного відпусту в Страдецькій святині. Цей дозвіл продовжено для добра і спасення вірних, які відвідують Страдч цього дня.

26 червня щорічно у відпустовому місці Страдч звершується проща з нагоди Дня мирянина та вшанування пам'яті страдецьких блаженних – священномученика Миколая і Володимира-співця. Численні вірні, що звершують паломництво на Страдецьку гору, можуть скористати із ласки повного відпусту, яку Апостольська Столиця надала цій святині сім років тому. Тепер, незалежно від будь-яких перешкод, цей дозвіл надалі служитиме потребі вірних Христової Церкви.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Мельбурнській єпархії відбувся соборчик духовенства

З 7 по 10 червня в Мельбурнській єпархії Святих апостолів Петра і Павла відбувся соборчик (зібрання духовенства), на яке з'їхалися священники та диякони з різних куточків Австралії до Паллоті коледж. Головна тема цьогорічного соборчику – «Літургійне життя в Мельбурнській єпархії», оскільки саме молитва Церкви є фундаментом усього її життя.

Кожен день розпочинався Утреною та Божественною Літургією, після чого відбувалися робочі засідання. На закінчення дня духовенство разом молилося Вечірню та мало нагоду провести час у спілкуванні один з одним.

У завершальний день соборчику відбулось обговорення напрацювань собору «Еміграція, поселення і глобальна єдність Української Греко-Католицької Церкви», який відбувся у Мельбурнській єпархії у онлайн-форматі 12 грудня 2021 року. Були представлені пасторальні справи і плани «дорожньої карти» для єпархії та кожної парафії зокрема. Цього дня владика Микола у співслужінні з духовенством єпархії Святих апостолів Петра і Павла звершив Архієрейську Літургію за мир в Україні.

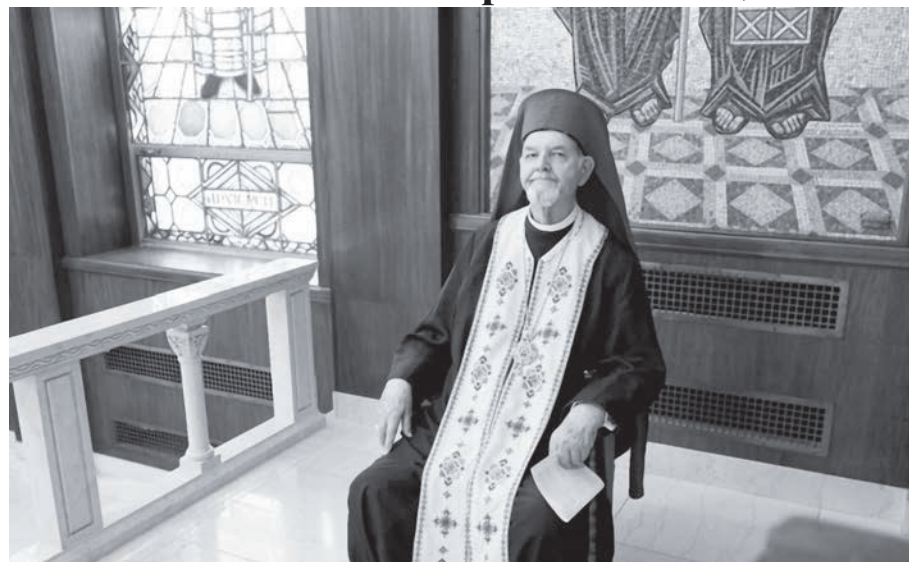
Варто зауважити, що соборчик став довгоочікуваного подією зібратися разом. Під час пандемії два з половиною роки були карантинні обмеження щодо подорожей між штатами, що унеможливило подібні зустрічі. Однак зустрічі духовенства відбувалися систематично в онлайн-форматі.

За матеріалами пресслужби Мельбурнської єпархії

Блаженніший Святослав привітав владика Василя Лостена з 65-річчям священства

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ привітав владика Василя Лостена, єпископа-емерита Стенфордської єпархії, з 65-ю річницею ієрейських свячень.

Ювілей владика Василя Лостена, за словами Глави УГКЦ, є знаком Божого благословення, яке протягом цього поважного віку спливало на Українську Греко-Католицьку Церкву.

Прохаючи в милосердного Господа винагородити владика Василя сторицею за усї старання, Блаженніший Святослав склав йому сердечну подяку, висловив визнання і похвалу та побажав рясних Божих благословень, допомоги Святого Духа на многі і благії літа.

Департамент інформації УГКЦ

Екологічна мережа УГКЦ долучається до Всеукраїнської ініціативи «Сади Перемоги»

Між'єпархіяльна екологічна мережа УГКЦ долучається до Всеукраїнської ініціативи «Сади Перемоги», метою якої є сприяння ефективному використанню кожного клаптика землі задля вирощування продовольства та наближення Перемоги.

На першому етапі акції, за координації єпархіяльних та екзархальних референтів Екологічного бюро Української Греко-Католицької Церкви, у співпраці з місцевими осередками «Карітасу України» та залученням внутрішньо переміщених осіб, у всіх єпархіях та екзархатах будуть висаджені фундукові сади Перемоги.

Довідково: Сади Перемоги (Victory gardens) – це фруктові, овочеві та трав'яні сади, висаджені в приватних резиденціях і громадських парках у Сполучених Штатах, Великобританії, Канаді, Австралії та Німеччині під час Першої та Другої світових воєн. Крім непрямої допомоги військовим, такі сади також розглядалися як «покращення морального духу» громадян, оскільки садівники мали змогу пишатися своєю працею та отримувати винагороду у вигляді врожаю. Сади перемоги були частиною щоденного життя тилу («домашнього фронту») цих країн.

Бюро УГКЦ з питань екології

У Лондоні засновано нову парафіяльну спільноту УГКЦ

У столиці Великобританії Лондоні (район Стратфорд) засновано нову парафіяльну громаду українців-греко-католиків. Про це повідомляє офіційна сторінка катедрального храму Лондонської єпархії Пресвятої Родини.

Парафію для українців-греко-католиків, що проживають у столичному районі Стратфорд у східній частині Лондона, засновано з благословення владика Кеннета (Новаківського), єпископа Лондонської єпархії Пресвятої Родини, при римо-католицькому храмі святого Франциска Ассизького, яким опікується монаший чин Братів менших францисканців. Відтепер щонеділі о 16:00 вірні матимуть тут можливість приступити до сповіді, а о 16:30 служитиметься Божественна Літургія.

Перше богослужіння новоствореної громади відслужив о. Андрій Цяпута в неділю, 5 червня. У спільній молитві взяли участь численні українці. У проповіді священник наголосив на потребі будовання живої, люблячої та співчутливої парафіяльної родини. Після Літургії, яку чудовим співом супроводжував хор, а віктарним служінням збагачувала прислуга, відбулось окроплення свяченою водою. Відтак відбулося святкове частання та дружнє спілкування в парафіяльній залі.

Департамент інформації УГКЦ

Священики УГКЦ передали в київську лікарню «Охматдит» сучасне медичне обладнання

8 червня священики УГКЦ в Києві завітали в національну дитячу спеціалізовану лікарню «Охматдит», щоб передати для потреб маленьких пацієнтів якісне сучасне медичне обладнання, яке було придбане за підтримки банку ING Bank Śląski S.A. Цю допомогу було придбано та транспортовано з Польщі стараннями фонду «Fundacja Humanosh im. Sławy i Izka Wołosiańskich». Зокрема, на баланс лікарні передали коштовні апарати штучної вентиляції легень, контури для пацієнта з датчиками потоку, опорні тримачі та підставки для транспортування цього медичного устаткування.

«Ці апарати є вкрай необхідні для нашої лікарні, – зазначив завідувач відділенням інтенсивної та еферентної терапії гострих інтоксикацій Олександр Урін. – Завдяки цьому сучасному обладнанню ми зможемо ще ефективніше та якісніше робити свою роботу – рятувати життя нашим маленьким пацієнтам».

У своєму коментарі для пресслужби Київської архієпархії медичний капелан та співорганізатор процесу передачі о. Віталій Воеца зазначив: «Це чергова наша благодійна акція. Вже багато разів нам вдалося передати для потреб «Охматдиту» потрібне медичне обладнання та необхідну гуманітарну допомогу. Цього разу це стало можливим завдяки нашим друзям з Польщі, котрі у різний спосіб допомагають Україні, а також за сприянням о. Андрія Боднарука, який через комунікацію з польською стороною організував процес придбання цього дорогого обладнання. Низький уклін і пошана благодійникам, волонтерам та нашим медикам, які невтомно служать для добра та здоров'я українських дітей, які страждають від війни».

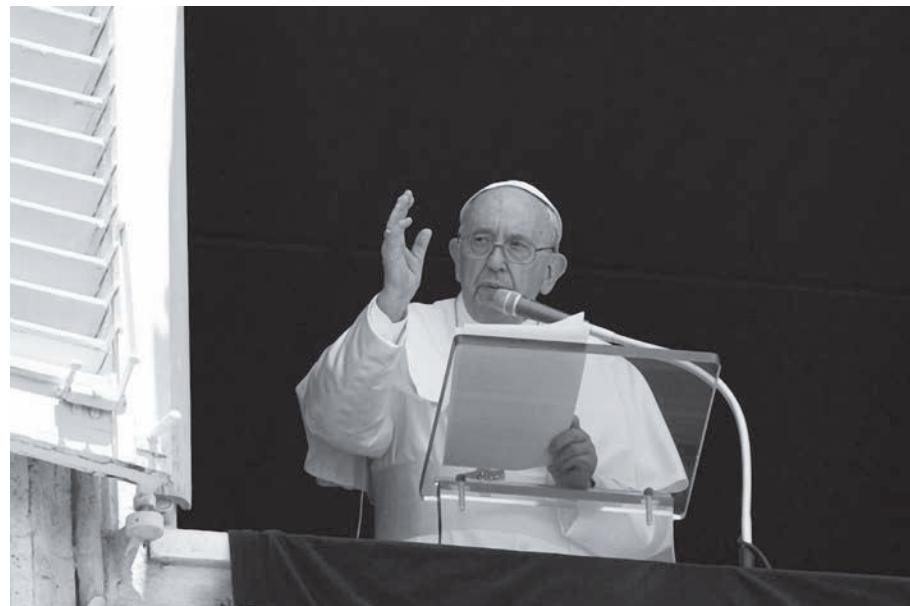
Під час передачі медичного обладнання о. Андрій Боднарук наголосив, що з початком війни українці пережили багато випробувань: «Цей час також показав нам, що ми не самі, що у нас багато друзів. Сьогодні ми ще раз у цьому переконалися і дякуємо за це ING Bank Śląski S.A., стараннями якого це обладнання буде рятувати життя наших дітей».

За матеріалами пресслужби Київської архієпархії

Папа Франциск: «Нехай час не охолодить нашу підтримку і нашу молитву за українців»

«У моєму серці не згасає думка про народ України, що страждає від війни. Нехай же час, який минає, не охолодить наш біль та наше занепокоєння цими багатотрагедальними людьми. Будь ласка, не звикаймо до цієї трагічної дійсності, зберігаймо її в своєму серці. Молімося і змагаймося за мир!» – із таким закликом Папа Франциск звернувся в неділю, 12 червня, до паломників, які опівдні зібралися на молитву «Ангел Господній» у Ватикані, знову скеровуючи свою та церковної спільноти думку до страждань українського народу і висловлюючи побажання, щоб затягування війни не причинилося до згасання солідарності.

Згідно зі звичаєм, Папа Франциск напередодні привітав телефонним дзвінком учасників молодіжної прощі з Мачерати до Лорето, закликаючи їх молитися про благодать миру: «Просіть у Богородиці благодати миру, вчімося жити в мирі, просіть, аби закінчилася ця війна, щоб український народ більше не страждав. Єднаюся з вами з таким побажанням і таким проханням до Богородиці. І помоліться, будь ласка, також і за мене», – попросив він.

«У Бога все можливе» – під таким гаслом відбувалося 44-те з черги молодіжне щорічне нічне паломництво, яке на світанку 12 червня завершилося в санктуарії Божого Дому. Згідно зі звичаєм, перед тим, як паломники вирушили у приблизно 30-кілометрову прощу, відбулася телефонна розмова зі Святішим Отцем.

«Vatican News»

Папа Франциск дітям з України: «Я маю бажання поїхати в Україну»

«Мене звати Захар, я – з України. Я маю не запитання, але радше прохання: чи Ви можете поїхати в Україну, щоби врятувати всіх дітей, які там страждають?» – так звернувся до Папи Франциска один із учасників зустрічі, що відбулася в суботу, 4 червня, на внутрішньому подвір'ї Апостольського палацу у Ватикані.

В день, коли відзначався Міжнародний день дітей, які постраждали від агресії, на зустріч до Святішого Отця прибула група дітей-біженців з України. Вони приєдналися до своїх ровесників, що брали участь у програмі в рамках ініціативи «Дитячий притвор», що є частиною проекту «Притвор язичників» Папської ради в справах культури. Вже восьма така зустріч Папи з дітьми, які походять зі складних соціальних контекстів, відбулася після дворічної перерви, спричиненої пандемією. Вона проходила у формі спілкування.

Відповідаючи на запитання Захара, Святіший Отець мовив: «Я радий тебе бачити: я багато думаю про дітей в Україні, а тому відправив деяких кардиналів з допомогою і щоб вони засвідчили близькість з усіма людьми, а насамперед – з дітьми. Я маю бажання поїхати в Україну, але мушу дочекатися слушного моменту, щоб це зробити, розумієш? Бо не є легко приймати рішення, які можуть більше зашкодити всьому світові, ніж допомогти. Я повинен знайти слушний час, щоб це зробити. Наступного тижня я зустрінуся з представниками уряду України, які прийдуть, щоб обговорити також і мій можливий візит. Побачимо, як буде».

Департамент інформації УГКЦ

У Німеччині українські єпископи взяли участь у Католицьких днях

У південно-західній федеральній землі Баден Вюртенберг, у місті Штуттгарт (Німеччина), відбувся 102-ий загальнонімецький «Католікентаг», який розпочався 25 травня. На цій зустрічі всіх християн католиків Німеччини також були присутні представники Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії на чолі з екзархом владикою Богданом Дзюрахом. Спеціально на ці Католицькі дні до Німеччини на запрошення прибув владика Степан Сус, єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архиепископства, як безпосередній свідок страшних подій в Україні та зокрема на Київщині. Про свій досвід він разом із владикою Богданом розповів під час подіумної дискусії на тему: «Мир під загрозою як небезпека свободи». Крім того, участь у дискусії взяли політикиня правлячої коаліції уряду ФРН та велика прихильниця України Ребека Гармс, колишній міністр закордонних справ України Павло Клімкін, Андрій Васильович.

Ранок 27 травня продовжився зустріччю з федеральним канцлером Німеччини Олафом Шольцом, який завітав до українського намету. Під час зустрічі він обмінявся думками з владикою Богданом Дзюрахом про теперішню ситуацію в Україні. Владика подякував за дотеперішню допомогу німецького народу та закликав до збільшення підтримки України на світовій арені. Відтак владика Богдан взяв участь в акції за мир на центральній площі Католікентагу.

Далі насичений день продовжився виступом катедрального хору «Покров». На цьому виступі разом із владикою Богданом був присутній архієпископ Нікола Етеровіч, Апостольський нунцій у Німеччині. На завершення Хорового концерту він звернувся із запевненням підтримки українського народу від Святішого Отця.

Увечері відбулася Божественна Літургія від комісії «Церква у світі» Конференції єпископів Німеччини. Перед поцілунком миру владика Богдан подав короткий імпульс зі словами, що «в Україні вже три місяці немає миру». У цій Літургії також взяв участь владика Степан Сус.

Пресслужба секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

У Ватикані випустили медаль на підтримку постраждалих від війни в Україні

Наприкінці травня цього року Монетний двір Держави-Міста Ватикан випустив пам'ятну срібну медаль, тема якої – «Мир в Україні». Кошти, отримані від продажу медалі, вартість якої 50 євро, будуть спрямовані на ініціативи Папи Франциска для допомоги мешканцям України, що постраждали від війни.

Дві сторони медалі – плід праці художниці Орієтті Россі та Данієлі Лонго. На реверсі зображені три жіночі постаті, що втівають із міста, знищеного бомбардуваннями, над якими латиницею та кирилицею написано «РАХ – МИР». На аверсі медалі бачимо голуба миру, герб Папи Франциска та частину молитви, яку він проказав наприкінці загальної аудієнції 16 березня 2022 року: «Господи Ісусе, що народився під бомбардуваннями Києва, що помер в обіймах мами в сховищі Харкова, відправлений двадцятирічним на фронт, помилуй нас».

Для ватиканського Монетного двору – це безпрецедентна подія: вперше там виготовляють медаль для благодійних цілей. Директор Монетного двору розповів, що початковий тираж становив 3000 примірників, але вже вирішено підняти його до 5000. Якщо ж буде попит, вони готові карбувати і далі.

Директор ватиканського Монетного двору підкреслив, що випуск цієї медалі – виключно благодійний проект, а не комерційний. «Адміністрація Губернаторства нічого не заробить на цій ініціативі. Всі виручені кошти будуть передані Папі, який на свій розсуд використовує їх для допомоги українському населенню», – сказав він.

«Vatican News»

Беатифікація о. Луїджі Ленціні, священника, вбитого італійськими комуністами

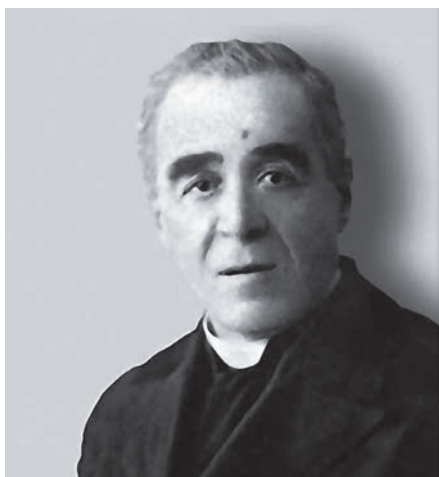
28 травня 2022 року в Модені проголошений блаженним мучеником священник Луїджі Ленціні, вбитий італійськими комуністами з ненависті до віри вже після закінчення II Світової війни.

«Його вбили тому, що він не хотів відректися Євангелія й відкрито засуджував атеїстичний комунізм, кажучи, що якщо він переможе, то в один прекрасний день сім'ям було б заборонено христити дітей», – наголосила постуляторка в процесі його беатифікації Франческа Консоліні.

Кардинал Марчелло Семераро, відпоручник Папи Франциска, проповідуючи під час беатифікаційної урочистості, що була проведена на центральній площі міста Модені, підкреслив, що отець Луїджі Ленціні був справжнім євангельським «добрим пастирем», що віддав життя за своїх овець. Він щиро піклувався своїми парафіянами, дбав про катехизацію дітей і викладання релігії в початковій школі. Проповідував простими й переконливими словами. Допомігав нужденним і потребуючим, був зразком святого життя в повсякденності.

Від 1941 року о. Ленціні був душпастирем невеликої, але дуже розлогої парафії Крочетте-ді-Павуло, розташованої в зоні партизанських операцій. Він добре усвідомлював загрози з боку комуністичних партизан, але не залишив вірних, виконуючи свої душпастирські обов'язки й відважно виступаючи проти комуністичної ідеології.

Мученицькою смертю отець Ленціні загинув у ніч з 20 на 21 липня 1945 року. По трьох місяцях після закінчення війни

до храму прийшла група колишніх комуністичних партизан, щоби під вигаданим приводом відвідати вмираючого схопити священника. Отець Луїджі, зрозумівши, що це була пастка, піднявся на перший поверх і почав дзвонити у дзвони, щоб покликати парафіян на допомогу, але бойовики розпочали стрілянину на церковній площі, і ніхто не наважився втрутитися на захист свого священника. Його витягнули з парафіяльного будинку до віддаленого виноградника, де катували з особливою жорстокістю, вимагаючи зречення віри в Бога. Жакливо понівеченого священника добили пострілом з невеликої відстані в потилицю й напівзакопали в землю, просочену його кров'ю. Йому було 64 роки. Покрите тонким шаром землі тіло священника-мученика знайшли тільки через тиждень.

«Vatican News»

Теракт у храмі в Нігерії: розповіді очевидців та свідчення віри

На сьогодні відомо про понад три десятки загиблих внаслідок нападу на католицький храм святого Франциска Ксаверія, який відбувся у неділю П'ятидесятниці, 5 червня 2022 року, у містечку Ово на південному заході Нігерії. Про особливості цього теракту розповів, зокрема, віце-парох храму о. Ендрю Абайомі. Також своїми свідченнями поділилася сестра Аньезе Аделуї зі Згромадження сестер святого Луїджі, яка працює медсестрою у місцевій лікарні.

Отець Ендрю розповів, що коли вони зрозуміли, що на них збираються напасти озброєні люди, він закликав людей бігти в ризницю, а потім втікати. У його пам'яті закарбувалися зворушливі слова поранених дітей, яких він супроводжував після теракту до лікарень. Вони закликали до спільної молитви: «Бог почує нашу молитву. Світло має перемогти темряву».

До сих пір у лікарні знаходяться багато хворих, деякі до сих пір перебувають у важкому стані, інші потребують переливання крові чи додаткових операцій, зважаючи на складні поранення. Відвідуючи у лікарні вірних, які постраждали від нападу, священник каже про міцність їхньої віри. «Бог вибрав і покликав нас бути свідками Його любові, щоб усі усвідомили, що ми – діти одного

Батька, і тому людство разом потребує спасіння. Хоча нас також ненавиділи за те, що ми свідчили істину. Але страх все одно буде, особливо у тих, хто має малу віру», – відзначив отець Абайомі. Говорючи про випробування віри, які зазнали християни, священник переконаний, що любов завжди має переважати над ненавистю. «Що би з нами не трапилося, ми продовжуємо залишатися свідками миру, єдності, злагоди, любові», – зазначив отець Ендрю.

За словами отця Ендрю, досі нема чіткої інформації про те, хто вчинив жакливі вбивства у церкві. Він сподівається на безпеку для життя громадян та переконаний, що кожен повинен мати можливість жити з правом свободи віросповідання. Ці виклики є актуальними, адже існує небезпека, що потенційні вбивці можуть ще раз напасти на церкву. Тому католицька спільнота боїться за своє життя, оскільки, зазначає отець Ендрю, з боку влади немає чіткої підтримки в захисті вірян. Саме через відсутність безпеки люди тепер бояться приходити до храму. Проте священник підкреслив, що кривавий теракт не повинен заважати і далі проголошувати та свідчити Євангеліє.

«Vatican News»

Прем'єр-міністр України зустрівся з Головою УГКЦ

18 травня в Патріаршому центрі УГКЦ у Києві відбулася зустріч Блаженнішого Святослава з прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем на прохання останнього. Прем'єр-міністр приїхав до Патріаршого собору, щоб особисто привітати Главу УГКЦ з днем народження. 5 травня прем'єр-міністр привітав Предстоятеля УГКЦ своїм листом, а 18 травня зміг це зробити безпосередньо.

Урядовець подарував Главі УГКЦ особливий мистецький подарунок – триптих картин, які творять серію «Писанки». На створення серії майстриню-художницю народного ткацтва Ірину Нявчук надихнули історії жінок, які рятувалися від війни.

Під час розмови п. Шмигаль, пригадуючи їхню попередню зустріч, яка відбулася ще під час активних бойових дій на околицях Києва, подякував Блаженнішому Святославу, що вони тоді були разом. Говорили про виклики, які тепер стоять перед українським суспільством, зокрема, в гуманітарній сфері, проаналізували труднощі, що виникають через внутрішні міграційні процеси і вимушених переселенців, які опинилися за кордонами України,

домовилися координувати зусилля Церкви і держави, щоб якнайкраще послужити всім потребуючим.

Департамент інформації УГКЦ

Представники України взяли участь у Міжнародному військовому паломництві до Люрду

У дні 13-15 травня відбулося 62-ге Міжнародне військове паломництво до м. Люрд (Франція), учасниками якого стали військовослужбовці із сорока країн світу. Традиційно до міжнародної молитви за мир долучилася також делегація з України. Це представники Збройних сил України, родичі полеглих українських героїв, військові капелани.

Протягом усього паломництва групу українців супроводжував керівник Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ владика Михайло Колтун, заступник керівника о. Андрій Зелінський, ТП, а також керівник Відділу у справах душпастирства в ЗСУ Департаменту військового капеланства о. Ростислав Височан. Організацію поїздки українських військовослужбовців координував Департамент військового капеланства спільно з Патріаршим паломницьким центром та за сприяння Міністерства оборони України.

«Сьогодні перед усім світом особливо відкривається ціна людського життя і миру, весь світ консолідується навколо цієї проблеми, яку взяла на себе Україна, – каже владика Михайло. – Цей святий момент паломництва сьогодні об'єднує все суспільство, яке усвідомлює важливість миру й огортає Україну своїми молитвами».

Цьогоріч під час паломництва у Марійському містечку Люрд особливу увагу приділяли Україні та її представникам. Зокрема, прапороносну ходу під час урочистого відкриття паломництва очолили українські військовослужбовці з жовто-блакитним стягом. Також учасники прощі проявляли велику повагу до представників з України та висловлювали вдячність за стійкість у боротьбі за свободу та відстоювання правди.

«При появі українського прапора ставали на ноги та аплодували упродовж трьох днів понад десять тисяч військовослужбовців із сорока країн світу. А потім ще всі підбігали і дякували – дуже щиро і по-справжньому – за те, що Україна боронить і їхню свободу також. Цьогорічне паломництво завершилося багатотисячною урочистою молитвою великої міжнародної військової спільноти за Україну, «що страждає від несправедливої та невиправданої агресії», – поділився враженнями о. Андрій Зелінський.

Прес-центр Департаменту військового капеланства УГКЦ

Митрополит Ігор зустрівся з американськими партнерами, що допомагають зі спеціальною місією служіння

У сотий день протистояння та боротьби з російським агресором, 3 червня, відбулася офіційна зустріч Архiepіскопа і Митрополита Львівського Ігоря з американськими друзями, які допомагають українському народові зі спеціальною місією служіння. Гостями були Метью Барет (офіцер-інструктор поліції, штат Техас), Челсі Волш (керівник медичної місії «США для України, яка в особливий спосіб опікується Києвом та Харковом»), Келлі Кауфман (керівник гуманітарної місії США в Україні), Назар Єременко (амбасадор руху «Щаслива християнська сім'я») та Сергій Степанюк (християнський блогер, журналіст та сім'янин).

Під час зустрічі обговорили важливість військового капеланства, яке сприяє великому моральному духу наших українських військовослужбовців, роль та місію Церкви в умовах сьогоденних реалій життя, активність українських парафій, священників та парафіяльних шкіл у вихованні свідомо зрілої та духовно-патріотичної молоді й дітей, відчуття, переживання, які відчуває кожен українець щодня в умовах війни.

В смт Івано-Франкове відбулася зустріч архиєрея з парафіяльною радою

7 червня працівники курії під головуванням протосинкела Львівської архієпархії владика Володимира звершили візит на парафію Зіслання Святого Духа смт Івано-Франкове. У рамках візитації відбулася зустріч зі священниками та парафіяльною радою.

На початку зустрічі владика Володимир подякував представникам парафіяльної ради за служіння та всі добрі справи, які вони зробили для парафії. Учасники зустрічі обговорили пасторальні та фінансові питання.

У розмові архиєрей пояснив, що суттю Церкви є душпастирство, парафіяльна спільнота, яка повинна об'єднуватися і показувати іншим приклад любові, бо перших християн пізнавали по любові між собою. Відтак владика Володимир наголосив, що основним, спільним завданням візитації є зробити парафію у смт Івано-Франкове однією з кращих.

Учасники зустрічі обговорили актуальні питання та виклики, що стосуються розвитку парафії. Зокрема, обговорили стратегію розвитку парафії, виклики та перспективи душпастирства у Івано-Франковому.

Відтак владика Володимир звершив візит ввічливості до голови Івано-Франківської селищної ради Ірини Перун. У розмові сторони обговорили роль Церкви в суспільному житті.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор зазначив: «Наша Церква багато допомагала і допомагає східним теренам: військовим, цивільним, переселенцям та нашим парафіям на сході України, де тривають активні бойові дії зі захисту свободи, суверенітету та незалежності України. Приємно, що наші священники активно працюють та служать переселенцям, які мешкають у Львові. Багато з них пізнають Бога та духовне життя вперше, хочуть не просто ходити до храму, а знати більше про Бога, стати практикуючими християнами. Це не може не тішити. Ми всі разом радіємо цьому».

Метью Барет зазначив: «Американські офіцери подивляють високий моральний дух української армії та військовослужбовців, які, не маючи практично зброї чи маючи старі її зразки, радянського типу, майже «голими руками» захищають свою землю, свою Батьківщину, свої родини і роблять це дуже ефективно, перемагаючи на всіх ділянках фронту, будучи навіть у меншості. Я як чоловік, батько, полісмен, офіцер, громадянин США, де в моїй країні Правда та Свобода на першому місці, одразу вирішив бути тут, з вами, з вашим народом, допомагати, чим можу. Тому я тут. Моя місія триває вже два місяці. Ми бачимо. Ми віримо. Ми знаємо, що перемога буде за Україною. Україна вже перемогла».

Челсі Волш: «Коли я поїхала в Україну, мої рідні до кінця не вірили, що я це зроблю і буду тут, з вами та вашим народом. Україна сьогодні є центром Європи, майданчиком боротьби добра та зла. Майданчиком, де вирішується, хто переможе – диктатура чи цивілізація справжньої демократії. Спочатку я приїхала простим волонтером. Одноосібно. Побачивши всі наслідки, про які знає і бачив кожен із нас, та весь світ, я відчула велику потребу робити щось більше. Тому моя і наша місія полягає в тому, щоби допомогти якомога більшій кількості українців, які постраждали від війни морально, фізично, матеріально, психологічно».

Келлі Кауфман окреслив своє поле діяльності: «Останні чотири роки я мешкав в Іспанії. Я до кінця не вірив, що росія піде війною на Україну, навіть після постійних попереджень та заяв нашого президента Байдена. Я тут тому, що як можна бути спокійним, навіть живучи в моїй країні, ходити в кіно, на футбол, чи подорожувати світом, коли в центрі Європи триває війна, яку можна побачити мало не щосекунди онлайн в прямому ефірі? Тому я полишив усе і допомагаю вашому народові. Бо це перше, найважливіше зараз. Я приємно захоплений вашою країною, її красою, традиціями, дружністю українців, їх об'єднанням. Я закохався в Україну. Думаю після перемоги України над тим, щоб залишитися жити в Україні на довгий час. Ви – мужній, хоробрий, стійкий народ, яким має пишатися стара Європа та брати приклад».

Келлі Кауфман запитав Високопреосвященного Ігоря: «Ні для кого не секрет, що храми в Європі та США порожні на богослужіннях. В Україні ж – переповнені. Чи так було до війни? Чи це наслідки переживання людьми військового стану? Який рецепт успіху?» Митрополит зауважив, що так на заході України було і є завжди, починаючи від 1991 року, коли Україна здобула незалежність. «За часів радянського союзу наша Греко-Католицька Церква була у підпіллі, була переслідувана, катакомбна Церква. На наших теренах був завжди дух боротьби за правду. Тому храми завжди переповнені на молитву. В часи ковіду кількість людей зменшилася, бо маємо онлайн-трансляції богослужінь. Зараз знову відновилися. Люди моляться за мир, завершення війни та за Україну», – зазначив владика Ігор.

Спілкування з гостями тривало на різні теми – гуманітарні, локальні, медичні, дипломатичні, загально-суспільні, церковні, медичні, ситуацію на фронті, міграційні процеси всередині країни та за її межами. Зустріч завершили молитвою та архиєрейським благословенням на добру дорогу, місію та завершення війни.

Пресслужба Львівської архієпархії

На цій зустрічі був присутній Святий Дух!

Коли я десь два тижні тому написав листа Папі, я не міг сподіватись ні на відповідь, ні на майже двогодинну розмову. Де Папа – і де я?! І важко уявити, скільки листів він отримує щодня. Але дія Святого Духа полягає в тому, що Він не має кордонів і перепон. Він єднає тисячі християн у молитві. І для Бога немає нічого неможливого. Шляхи Його несповідимі і дивні діла Його.

Саме таким незбагненим шляхом Він повів мене до Папи. А почалось усе рік тому в Маріуполі, в місті Марії. Саме там був зроблений перший крок до Риму. Тоді я приїхав провідати свого доброго друга пастора Геннадія Мохненка. Ми тоді багато говорили про екуменізм, про пошуки єдності. Саме тоді народилася фраза – я є унійним протестантом. Хто ж знав, що це доведе мене до Риму. Мої нарікання, що в нас як у держави тоді були певні прогалини щодо комунікації з Ватиканом, наштовхнули Геннадія на ідею познайомити мене з його аргентинським другом пастором Александром, який є старим товаришем понтифіка. Отож, ми зателефонували Євгенові, який був близьким до Александро, і вже Євген нас звів з цим дивовижним чоловіком, який служить Богу зі щирістю і який по-справжньому полюбив Україну.

Після того була довга дорога. В лютому ми передали листи Папі від різних релігійних лідерів та громадських організацій. Ми пробували донести Папі наші бажання і переживання. І вже в травні, коли ситуація в комунікаціях досягнула не кращої точки, я написав відвертого листа Папі. Він був наповнений молодечим максималізмом, але водночас і щирістю, і я відправив його пастору з Аргентини з проханням якнайшвидше передати це Папі. Я був переконаний, що цей лист Папа прочитає, але не міг і сподіватись на особисту відповідь. Бо хоч я писав його максимально щиро, та був переконаний, що це не той формат, який зможе на щось вплинути. Але відповідь надійшла. І вона була наповнена справжньою батьківською опікою, любов'ю та неймовірним смиренням. У ній промовляло таїнство щирості. І щире бажання зрозуміти біль українського народу, про який я писав у своєму листі. Не формальність, не коректність, а щирість зумовила бажання Папи зустрітись. Чому посприям, звичайно, і Александро.

Окрім формальної підготовки, я розумів, що мені треба здійснити внутрішнє паломництво до джерела віри. З одного боку, труднощі формальних узгоджень і підготовки візиту, з іншого – наповнення серця вдячністю і спостереження за діянням благодаті. Ці світи боролись, але хіба благодать може програати?

В певних словах і діях я не впізнавав себе. Це була людина, яка довірилась Богові. Це було щось родом з дитинства: коли щось дуже хочеш, то в першу чергу про це мрієш, потім пробуєш і тобі не вдається, а потім просто щиро просиш – і воно тобі дарується.

Отож, 8 червня я стояв біля готелю Святої Марти з другом Євгеном, з пастором Александром і моїм учителем паном Мирославом. В думках – порожнеча, а в серці – вдячність цим людям і Богові, який зробив неможливе. Маріуполець із Лондона, пастор з Буенос-Айреса, колишній в'язень ГУЛАГу і молодий чоловік, який усім серцем прагнув у цей момент бути просто щирою дитиною перед батьком.

Ми зайшли і нас просили почекати. І от я сиджу в Ватикані за дві хвилини до зустрічі з намісником Петра, і в голові лише одна фраза: «Радуйся, благодаті повна...».

І от він у білому – перед нами. Усміхнений єпископ Риму. Скільки любові і смирення в цій усмішці, скільки бажання допомогти і почути в Його очах... Від нього одразу повіяло батьківством. А тіло і душа пригадали постать Блаженнішого Любомира. Потім Папа мені пригадає, що вони з кардиналом Гузаром стали кардиналами в один день, прийнявши цю гідність із рук святого Папи Івана Павла II. Вдумайтесь у це! Як діє Святий Дух, як сплітаються долі і погляди та символи у єдиний гобелен слави Христової...

Він нас привітав і почалася розмова. Александро нас представив, і кожен повинен був трохи розповісти про себе. Пан Мирослав говорив про важливість поглянути на Україну з іншого боку, про те, що ми – народ сутінків, який прагне стати народом світланку. А я ще не знав, про що говорити. Іраптом Александро представив мене та й каже Папі: «Це він писав вам листа». Я трохи злякався. Думаю – легко було бути хоробрим на папері, а що тепер? І тут знову було віяння Святого Духа. Папа пожартував і засміявся. Запитав, чи я все зрозумів, бо почерк у нього – так собі...

Можливо, бачачи мій страх, він вирішив розповісти, що він зробив задля України з часу війни. Нам це було вже, звісно, відомо з преси. Але що ми в Україні не врахували, так це щирості Папи в цих вчинках, його неймовірного смирення і непереборного прагнення допомогти. Коли він про це розповідав, це були не сухі факти, а історія боротьби. Я бачив, як він щиро намагався донести, що йому не все одно. Він підкреслював свою любов до України також особистими історіями з дитинства, розповівши нам про своє знайомство з Україною через постать свого вчителя, священника УГКЦ, як той навчив його прислуговувати при українській Службі Божій. Ці спогади були наповнені теплом і любов'ю. Він сказав: «Хоч я й не розумів української мови, я навчився правильно відповідати, і для мене ваша мова була як музика».

Я відповів йому на цю розповідь цитатою з Послання до євреїв: «Згадуйте ваших наставників, які проповідували вам Боже Слово, і, дивлячись на кінець їхнього життя, наслідуйте їхню віру» (Євр. 13:7) Я, правда, сказав, що то написав Павло, на що Папа мене поправив і сказав, що скоріш за все, це був учень Павла. Але він

це зробив з таким піклуванням, що мені аж защеміло в серці. Навіть на такі речі йому не все одно, навіть тут він проявляє свою опіку про нас. Бо хоче послужити...

Згадуючи постать його вчителя о. Степана Чміля, я сказав йому, що сьогодні УГКЦ є його руками і вустами, якими він може промовляти до українського народу. Що Католицька Церква в Україні є зі своїм народом. Що Святий Престол має в особі УГКЦ та РКЦ в Україні справжніх служителів у проповіді Євангелія та ділах милосердя.

Коментуючи ці слова, він згадав про героїчну постать нунція, котрий відмовився покидати Київ у найстрашніший час війни і проявив солідарність з нашим народом. Пан Мирослав відреагував словами вдячності за такого доброго нунція для України. А потім Святий Отець додав: «Щодо УГКЦ, то Блаженніший Святослав є моїм приятелем. Ми з ним познайомились, коли він був молодим єпископом для українців в Аргентині. І коли він покидав Буенос-Айрес, то подарував мені ікону Богородиці. Вона зараз зі мною тут, в Римі. Це одна з тих речей, що я забрав звідти до Риму. І кожного дня я пробуджуюся з Україною».

Коли мова зайшла про візит до України, я вирішив залишитися вірним своїй щирості. Я намагався не переконувати політичними аргументами, а сказав Папі, що ми очікуємо від нього вчинок, подібний до вчинку апостола Петра: «Ваша Святесть, будучи тут, у Римі, я зробив маленьке паломництво до Quo Vadis. Там, де Петро зустрічає Христа. Я довго думав над тією історією, і дозвольте мені поділитися своїм баченням. Петро повертається до Риму не тому, що сподівається замирити Нерона. І він навряд чи сподівається, що це припинить переслідування християн. Він повертається, бо так вчив його Вчитель. Його веде до Риму дух солідарності з паствою. Він повертається, щоби страждати з тими, хто страждає. І саме плодом цієї солідарності є Ватикан. З цього вчинку Петра зароджується історія Папства. Саме цього я прошу від вас, коли запрошую вас відвідати Україну».

Папа відповів на мої роздуми щодо Петра: «Твоя герменевтика є специфічною. Ти вже приступав до першого Причастя? Бо вона є досить католицькою. Мені сподобалось ця назва – протестант-уніат. Браво! Ці твої роздуми правильні, тому що з мучеництва виникає віра. Це справджується навіть тоді, коли з мучеництва народу народжується новий народ. Я зараз часто думаю в цьому ключі про вас. Дякую тобі за це свідчення!»

Він згадав і про біженців. Жінок і дітей. Його політика тут є повною опіки. Коли він говорив про зустрічі з дітьми, то сляв. Було зрозуміло, для нього це не формальність, а спосіб бути справжнім душпастирем. Його Святість зауважив: «Частинка політична і суспільна працює, щоб прийняти цих людей. Але ентузіазму замало. Він згасає. Але я закликаю світ оберігати цих біженців. Більшість із них є жінками. Гарними жінками. І якщо ми доведемо їх до того, що вони опиняться на дорозі, це буде неправильно».

Пан Мирослав торкнувся теми справедливої війни та запитав Папу, чи маємо ми право на захист? Папа відповів недвозначно: «Так, маєте. Звісно. Народ, який відмовляється від самозахисту, чимось уподібнюється до народу-самогубці». На цьому фоні я вирішив розповісти Папі, що ми як країна пробували йти шляхом, який він проповідує. Коли він каже, що у світі багато зброї, то ми це розуміємо. «Бо ми – єдина країна, яка відмовилась від ядерної зброї. Ми скоротили кількість військових з 1991 року по 2013. Ми пішли шляхом Христа. Втілювали те, про що ви говорите. Росія гарантувала нам безпеку. Але сьогодні нас зрадила. Якби у нас була ядерна зброя, Росія не змогла б напасти. Іншими словами, хіба це не шлях муче-

ників і святих? В 2013-2014 роках відбувся Майдан. І він був не про політику, а про цінності. Саме тоді, коли українці помирали за цінності, ворог напав на нас. В 2014 році ми просто хотіли як народ самостійно вибрати своє майбутнє. Але хтось вирішив нам це забронити. Вперше в 2013-му люди помирали під прапорами ЄС за цінності».

Я також розповів про унікальність українського релігійного ландшафту в Україні, зауваживши, що ця унікальність можлива лише зараз, за української влади. Якщо ж сюди прийде Росія, то ні мене, ні пана Мирослава не буде. Росія не терпить іншого. Я засвідчив Папі, що ми, українці, довго йшли шляхом мучеників і святих. «Святий Отець, Ви самі бачите – ми йшли шляхом Євангелія, шляхами довіри і жертвності. Тепер за цей шлях платимо високу ціну, коли світ розмірковує, чи варті ми їхніх зусиль. Хіба не наміснику Петра варто підняти голос за нас?! Скажіть, Отче, що нам робити? За що вбивають моїх братів та сестер? Ми просимо просто солідарності».

В цей момент він дивився мені в очі, і там був такий жаль і розуміння, що не треба було і слів. Він розумів! І тоді він ще раз повторив про свою готовність приїхати в Україну. «Двері на приїзд в Україну відчинені. Чекаю на відповідний момент. Коли він дозріє. Зараз не можу поїхати через проблеми з коліном. Лікар не відпускає навіть на вже заплановані візити, – треба почекати, поки нозі стане краще. Але я хочу запевнити: двері не є зачинені. Вони відчинені. Подивіться: той факт, що я посилаю своїх посланців-кардиналів, це не для того, щоби мені вмити руки і самому не їхати. Це, навпаки, для того, щоби приїхати. Щоби тримати дорогу до України у фокусі».

Він подивився на мене. Можливо, прочитав у мені сумнів і з усмішкою повторив: «Я тобі кажу перед Богом: я буду серйозно думати і молитися щодо візиту». Мені стало так тепло. Він не сердиться, а й надалі хоче переконати мене у своїй любові до України, у своєму щирому прагненні послужити нам. Саме тоді я згадав, що хотів попросити у Папи найбільше. Але чи варто? Знову сумнів і благодать вступили в бій. І я невпевнено запитав: «Отче, чи можу ще дещо просити? Мені незручно, бо вже так багато прошу, але я про це молився...» Він знову засміявся і каже: «Та що ти, проси. Невже ти не читав, що сказав Ісус: «Просіть і матимете»? Тоді я попросив спільно помолитися за його здоров'я. Він усміхнувся і сказав: «Звісно». І ми молились спільно: пастор з Аргентини, син українського Донбасу, колишній в'язень Гулагу, молодий відвертий хлопець і Єпископ Риму. Молились за нього і за Україну.

Насамкінець я подарував йому книгу-фотоальбом «Ті, що страждали за правду» про новомучеників УГКЦ. Він втішився тому подарунком. Пригадав, що йому таку книгу подарував уже митрополит Борис, але вона – французькою. Тому тішиться, що ця – італійською. Жартома запитав, скільки то коштує, а я відповів, що достатньо буде індульгенції, і він додав: «Все-таки ти цікавий протестант». Дав мені руку, а я її поцілував.

Коли ми вже попрощались, він вирішив нас провести, хоча сам був у візочку. Бачачи, що ми приголомшені таким жестом, він знову пожартував: «В Аргентині є така традиція, що гостей треба проводити з двох причин: по-перше, щоб пересвідчитись, що вони точно пішли, а по-друге – щоб упевнитись, що вони нічого не взяли». Я віджартував, що ми можемо його взяти з собою.

І це був напівжарт. Бо ми взяли його любов у свої серця, щоби свідчити її тут, в Україні. Коли все це переосмислюєш, то хочеться дякувати Богові і проголошувати силу Його справ!

Денис Коляда
Джерело: RISU

Святкуванням храмового празника парафія Святого Духа у Львові відновлює літургійне життя

13 червня, у Понеділок Святого Духа, біля дзвіниці храму Святого Духа, що на вул. Коперника, 36 у Львові, відбулися урочистості з нагоди парафіяльного празника. Цим святкуванням відновлюють літургійне життя святині, що була знищена під час Другої світової війни.

На початку заходу до всіх присутніх вірян звернувся отець Павло Дроздяк, адміністратор парафії Святого Духа Львівської архієпархії УГКЦ, капелан Львівської міської ради. Найперше він наголосив на тому, що Церква – це не будівля, а насамперед – люди. «Ви запитаєте мене: «Отче, а коли буде храм?» А я його вже бачу. Найперше – це ви. Бо саме ви – це храм Святого Духа, бо храм – це люди, які зможуть збудувати цей видимий фізичний храм», – наголосив о. Павло.

Церкву Святого Духа разом з бібліотекою Богословської академії зруйнувала, як відомо, німецька бомба. Від комплексу вціліла лише триярусна барокова вежа-дзвіниця. Зараз історія практично повторюється.

«Цікаво, що колись, коли ми говорили про бомбардування, про війну, то ці думки були такими далекими. А тепер ми розуміємо, що таке справжнє бомбардування і смерть, яка може прийти в наше життя. Саме місце є свідком цих історичних подій між тоді і сьогодні, адже храм Святого Духа був знищений бомбою. Саме місце, де молилися люди, де перебував Дух Святий, було розтрощене. Але сьогодні – історична подія, бо ми відновлюємо правду про те, що Бога не можна вбити, як би не намагалися ті, хто Його не любить», – додав отець Павло.

Перед початком Літургії всі присутні мали змогу послухати доповідь «Церква Святого Духа у Львові – осердя українського духовно-релігійного та культурно-наукового життя» від Олега Турія, проректора, директора Інституту історії Церкви Українського католицького університету. Історик зробив короткий екскурс в минуле храму.

«Будівлю храму було знищено 15 вересня 1939 року, на самому початку Другої світової війни. Сама споруда, очевидно, існувала раніше як костел Римо-Католицької Церкви чернечої спільноти сестер-домініканок латинського обряду. Саме в приміщенні цього храму вперше тоді ще молоді семінаристи Маркіян Шашкевич, Яків Головацький, Іван Вагилевич та їхні товариші почали практикувати проповіді українською мовою, що стало початком відродження літературної української мови тут, у Галичині», – розповів Олег Турій.

Святкування продовжилися Божественною Літургією, яку звершив о. Роман Кравчик, адміністратор Архикатедрального собору св. Юрія, у співслужінні о. Павла Дроздяка. Співом богослуження супроводжував молодіжний хор Архикатедрального собору. У своїй проповіді отець Роман відзначив величчю місії у служінні саме на цій парафії, яку Архiepіскоп і Митрополит Львівський владика Ігор поклав на о. Павла Дроздяка.

«Патріарх Йосиф Сліпий залишив нам великий заклик: «Що завтра про вас скаже історія вашого життя?» І над тим потрібно кожному із нас працювати. Що про тебе завтра скаже історія твого життя? Дорогий отче Павле, тобі Церква довірила нелегку і відповідальну ношу бути тут настоятелем, відродити історію, яка була написана Патріархом Йосифом Сліпим, Митрополитом Андреем. Сьогодні ти, дорогий співбрате у священстві, маєш задати собі великого труду. Навіть організація сьогоднішньої Літургії вимагала від тебе багато зусиль. На цю парафію призначили сильну людину, сильну вірою, витривалістю і далекоглядністю, яка покладає нам надію, що тут повстане храм, історія минулого», – зазначив о. Роман Кравчик.

Після завершення святкового богослужіння відбувся мистецький виступ та збір коштів на підтримку Збройних сил України.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Фундація «Мудра справа» продовжує допомагати продуктивними наборами

Патріарша фундація УГКЦ «Мудра справа» продовжує реалізовувати проєкт надання підтримки у вигляді продуктивних наборів найбільш постраждалих регіонів нашої держави. Цього разу вантажівка з продуктами завітала на Київщину, у Чернігів, Харків, Чугуїв та Запоріжжя.

Реагуючи на основний виклик нашої державі, що полягає у подоланні наслідків військової агресії російської федерації проти України і наданні гуманітарної допомоги тимчасово переміщеним особам, біженцям та особам, що перебувають у складних життєвих обставинах, Патріарша фундація «Мудра справа» запустила благодійний проєкт із формування та доставки продуктивних наборів. Один продуктивний набір розрахований для двох осіб на тиждень. У нього входить 15 різних продуктів: борошно, олія, цукор, чай, крупи, макаронні вироби, різні консерви, пастеризоване молоко і т.д. Загальна маса пакунку – 11 кг.

Очевидно, що така ініціатива потребувала залучення партнерів та побудови активної команди. До прикладу, парафіяльна спільнота Святого Володимира із Ганновера (Німеччина) пожертвувала для транспортування вантажний автомобіль, а ПАТ «Жидачівський целюлозно-паперовий комбінат» забезпечив картонними коробками.

Завдяки цій налагодженій співпраці 27 травня 2022 року 600 продуктивних наборів, загальною масою 6,6 тонни, були доставлені до Чернігова для подальшої роздачі найбільш потребуючим. У цей же день 2000 штук наборів (2,2 тонни) потрапили на Київщину. Наступного дня, 28 травня, 1000 продуктивних наборів (11 тонн) прибуло до Харкова, а 300 (3,3 тонни) – до Чугуєва. До Запоріжжя вантаж із продуктивними наборами, який налічував 600 штук (6,6 тонн), був доправлений 30 травня.

У Чернігові місцевим отціям-редемптористам задля надання ефективної допомоги найбільш потребуючим вдалося налагодити плідну співпрацю із Товариством сприяння хворим на цукровий діабет. «Дуже вдячна за допомогу нашим діабетикам і за те, що відгукнулися на наші потреби. Вдячна за підтримку в тяжкий воєнний час о. Романові та усій Греко-Католицькій Церкві», – мовила голова товариства Руслана Скрипник.

На сьогодні Патріарша фундація «Мудра справа» вже доставила 3200 продуктивних наборів у різні регіони України, а ще 6800 штук очікують свого відправлення.

Департамент інформації УГКЦ

Як греко-католики Чернігова пережили облогу міста

Духовний концерт у день Пресвятої Трійці, який готували для родичів і сусідів дітлахи з Бобровиці – найбільш зруйнованого мікрорайону Чернігова, – відбувся не так, як планувався. Дитячі піснеспіви лунали тільки у храмі Різдва Пресвятої Богородиці Української Греко-Католицької Церкви, а не на рідних вулицях просто неба, в колі близьких. Корективи внесли гучні й часті сирени повітряної тривоги, які відновилися після тривалого мовчання. З початку березня система оповіщення не працювала, а нині додає чернігівцям смутку, тривожності та невпевненості.

Священики чернігівської греко-католицької парафії Святих верховних апостолів Петра і Павла разом із сестрами-редемптористками одразу по завершенні активних обстрілів Чернігова взяли шефство над мешканцями зруйнованого ворожими обстрілами східного мікрорайону Бобровиця, в якому домінує приватна забудова. Весь цей час вони систематично звершують там богослужіння просто неба на кількох локаціях, спілкуються з людьми, привозять їм продукти та інші необхідні речі, всіляко підтримують. А по завершенні навчального року маленьких мешканців постраждалого мікрорайону запросили до літнього табору в храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що на території жіночого монастиря сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя.

Оскільки в місті є проблема з громадським транспортом, то еромонах Роман Халус – настоятель монастиря Святих верховних апостолів Петра

і Павла – щодня привозив малечу на заняття і відвозив додому. Крім маленьких мешканців Бобровиці, в літній табір ходило також багато дітлахів з району, де знаходиться храм Різдва Пресвятої Богородиці, та прилеглих вулиць. Тут дітлахи перебували з 10.00 до 16.00, а менші – до 13.00. Їх було поділено на кілька вікових груп, у кожної була своя програма занять. Із дітьми займалися сестри-місіонерки, волонтерки, аніматорки, священики. Варто зазначити, що всі наставники – молоді, доброзичливі, комунікабельні та мають не по одній вищій освіті, малеча вільно з ними спілкується. Тут відбувалися спеціальні богослужіння для дітей, різні заняття, цікаві майстер-класи, ігри, співи під гітару. Тож можна уявити, як відповідально готувалися маленькі чернігівці до виступу на своїх зруйнованих вулицях у колі близьких, як вони хотіли підтримати дорослих і подарувати їм хоч трохи свята. Але через надривні сирени, які нагадують, що Чернігівщина постійно перебуває під прицілом ворога, урочистості відбулися тільки в храмі...

«У час активних бойових дій служили три наші священики, – розповідає ієрм. Роман (Халус). – Храм був відчинений щодня, щоб люди могли зайти помолитися. Службу Богу перенесли на 15 годину, щоб було зручно добратися і до комендантської години повернутися, адже громадський транспорт не ходив. Ми розмовляли з людьми, підтримували їх, передавали гуманітарну допомогу – харчі, медикаменти.

У монастирі Святих верховних

апостолів Петра і Павла під укряття облаштували підвал. Найпершими до нас прийшли сусіди з рідними з інших районів міста. Загалом у монастирі жило 58 людей: у різних будівлях на подвір'ї, у підвалі. Були діти і люди похилого віку, що потребували особливої опіки. Але атмосфера спільного проживання, турбота, можливість обговорювати події, духовна підтримка, молитва допомагали легше пережити облогу міста.

Також ми допомагали людям евакуюватися, шукали для цього різні можливості. Благодійна організація «Карітас», інші організації з Києва, Волині, Івано-Франківщини, Закарпаття надсилали нам допомогу. Зокрема, організація «Українська освітня платформа» й люди з різних сіл західної частини країни, наші рідні й близькі також допомагали, доки був міст через Десну.

Люди, які жили тоді в нашому монастирі, та інші, що ходили до храму, на Службі Божій бували щодня. Вони потребували живого слова, але також просили й Біблію, молитовники та іншу літературу. У ці 37 днів облоги були й хрищення діток на дому, і надання духовної підтримки пологовому будинку Чернігова. Зокрема, ми надали туди молитовники українською мовою».

Під час облоги, коли чернігівцям було особливо тяжко виживати не лише фізично, а й морально, священики УГКЦ, ПЦУ, РКЦ, протестантських християнських церков щосереді звершували спільні молебні. Під час одного молебню в Катерининській церкві ПЦУ місто сильно обстрілювали. Другий молебень

відбувся у храмі Зішестя Святого Духа РКЦ теж під обстрілами. А третій молебень був у день Благовіщення в храмі Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ при повній тиші. Тоді молилося 15 священиків.

«Після припинення бойових дій, – розповідає о. Роман про те, як допомагали людям зруйнованої Бобровиці, – ми одразу туди поїхали й повезли харчові продукти. Великий район залишився без церкви – та, що на кладовищі «Яцеве», була зруйнована, а до іншої далеко без громадського транспорту. Наближався Великдень, а люди були пригнічені тим, що не можуть ні паску спекти, ні приготуватися до свята. Тож для початку ми привезли туди вербу й освятили її. А потім замовили в пекарні тисячу пасок, роздали їй і теж освятили.

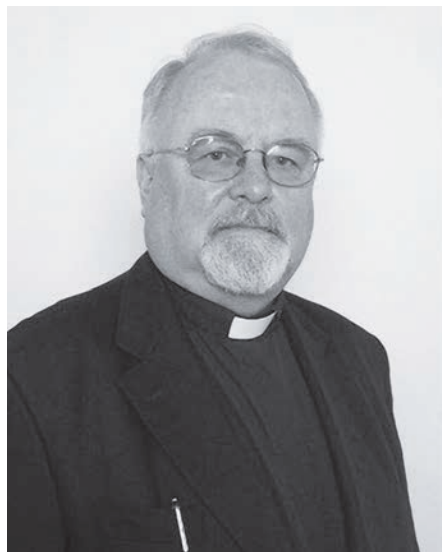
Тепер на Бобровиці діє три локації для здійснення богослужінь. Люди сприймають нас дуже добре, ми проживаємо разом із ними цей тяжкий час».

Довідка: Церква Різдва Пресвятої Богородиці – єдиний у Чернігові храм УГКЦ. Знаходиться на території монастиря сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя. Освячення церкви і монастиря відбулося в 2014 році. Тут збираються віряни чернігівської греко-католицької парафії Святих верховних апостолів Петра і Павла, яка була зареєстрована в 1992 році. Планується будівництво храму в новому мікрорайоні Масани.

*Любов Потапенко
RISU*

«Храм Святих Сергія і Вакха у Римі – найдавніша пам'ятка Київської Церкви поза Україною», – отець Іван Дацько

Церква Святих мучеників Сергія і Вакха та Жировицької ікони Пресвятої Богородиці в Римі і «Патріарший двір» на площі Мадонна дей Монті, 3 є найстаршою власністю України за кордоном. У 1638 році Папа Урбан VIII (1623-1644) передав цей будинок як паломницький дім і як осідок прокуратора-апокризарія Київської митрополії в Римі.

Коли митрополит Йосиф (Сліпий) прибув до Риму, то всі приміщення були ще у власності Латиноамериканської колегії (Pio Latino Americano). Однак їм ті будівлі не дуже підходили, тому вони продали ту споруду звичайній бізнесовій фірмі, яка не усвідомлювала сакральності цього комплексу і планувала перетворити церкву на нічний клуб.

Отець Іван Дацько застав той момент, коли храм тільки-но перейшов до української громади і був фактично руїною після «господарювання» там представників бізнесу. Про історію цього унікального українського храму в Римі, його порятунок Патріархом Йосифом і його парафіян отець доктор Іван Дацько повідав у інтерв'ю.

– Коли ви прибули до Риму, то якою вперше побачили церкву Святих мучеників Сергія і Вакха та Жировицької ікони Пресвятої Богородиці?

– Я прибув до Риму на одинадцятому році свого життя, у вересні 1957 року. Насамперед приїхав до Кастель-Гандольфо, де була українська Папська мала семінарія. Власне, вона тоді ще не називалася семінарією – тоді ця навчальна установа іменувалася офіційно «Український інститут святого Івана Боско» (Istituto Ucraino di San Giovanni Bosco). Цю семінарію відновив покійний Апостольський візитатор архієпископ Іван Бучко. Пригадую, як ми тоді пішли колядувати. Тоді весь Рим святкував за «новим календарем». На Різдво, 25 грудня 1957 року, були рукоположені на священників десятеро василіян на площі Мадонна дей Монті (там тоді містилася василіянська Генеральна курія). І між тими десятьма священниками-василіянами, яких тоді висвячували, був, між іншим, майбутній єпископ Софрон Мудрий. Коли ми колядували там, то нас дуже гарно прийняли. Нам, молодим, дуже заімпонував тоді багатоярусний іконостас, який був намальований не у візантійському стилі, а в неокласичному. Мені тоді здалося, що ця церква Святих мучеників Сергія і Вакха велика, але вона великою не є. Після коляди нас обдарували цукерками, горішками. Опісля я був на Мадонні* раз, максимум два.

Нам завжди звертали увагу на цю

ікону, копію чудотворної Жировицької ікони Божої Матері, до якої мали велике почитання римляни, що проживали в тій околиці.

Блаженніший Йосиф нам говорив, що, згідно з домовленістю продажу з боку отців-василіян храму Святих мучеників Сергія і Вакха Латиноамериканській колегії, було погоджено, що чудотворну ікону, надгробні плити єпископів, похованих у крипті церкви, та іконостас Генеральна курія Василіянського чину може забрати за необхідності. І коли Латиноамериканська колегія продавала церкву, то отці-василіяни хотіли вирізати ікону Богородиці з муру у святині та перенести до свого монастиря на Авентинському пагорбі, проте місцеві жителі району Монті, які мали велику набожність до Богородиці, прославленої в цій іконі, дізнавшись про це, запротестували і не дозволили цього зробити. Таким чином чудотворна Жировицька ікона не покинула цього храму.

– Як так сталося, що храм був проданий (та десакралізований), і що планували зробити в церкві нові власники?

– Я ще був тоді замалий, щоб мати розуміння тих процесів. Це сталося у 1960-х роках. Я був ще у малій семінарії, бо матуру здав у 1963 році. А пізніше я довідався, що у період продажу храму Святих мучеників Сергія і Вакха протоархимандритом отців-василіян був о. Павло Миськів. Тож василіяни продали приміщення на площі Мадонна дей Монті і переїхали на Авентинський пагорб на Віа Сан Джозафат (Via San Giosafat, 8 (Aventino)). Повторюю, що придбала будівлю Латиноамериканська колегія. Пізніше, коли почалися атаки на василіян у зв'язку з цією ситуацією, то вони казали, що продали будинок чужим, перед тим запропонувавши його українському єпископату, який зібрався до Риму в жовтні 1959 року на освячення приміщень Малої семінарії. Це були наші владики з діаспори, їх було тоді приблизно 10. Єпископи тоді на те питання нічого не відповіли, бо їм було не до того. А Блаженнішому Йосифові було прикро через це, що так мало розуміння вони виявили у цій справі. Бо храм святих мучеників Сергія і Вакха, а також приміщення на Мадонні, є найдавнішою пам'яткою Київської Церкви за кордоном, поза межами України. Це є надзвичайно важливо!

Повертаючись до витоків історії, скажу, що 1638 року Папа Урбан VIII за посередництвом свого брата, кардинала Антоніо Барберіні, передав цей будинок

як паломничий дім і як осідок прокуратора-апокризарія Київської митрополії в Римі. Це важливий аргумент, коли ми говоримо про Патріархат, наші права та помісність, бо тільки Патріархати мали апокризарію (своє представництво у Римі). Отже, нашу Церкву, хоч вона і була митрополією, трактували як структуру із патріаршими правами. Прокуратор не мусив бути єпископом, він міг бути дияконом, наприклад, але не мирянином. А пізніше найчастіше то були єпископи.

Отож, перш за все Патріарх Йосиф шкодував після 18 років заслання і терпіння за свою Церкву за тим, що було продано найстарішу пам'ятку Київської Церкви поза кордонами України. Після продажу приміщень там упродовж двох років перебувала Латиноамериканська колегія. Однак їм ті будівлі не дуже підходили за своїм розміром і призначенням. Згідно із книгою владики Івана Хоми, вони продали ту споруду звичайній бізнесовій фірмі, яка не мала усвідомлення сакральності цього комплексу. І ці підприємці вирішили створити у стінах церкви нічний клуб.

– Патріарх Йосиф вже був у Римі на момент зруйнування (Латиноамериканською колегією) іконостасу та подальшого продажу цією колегією церкви? Чи ніхто не сказав йому про це?

– Латиноамериканська колегія мала розуміння сакрального. Навіть коли вони прагнули усунути іконостас, то все ж просили василіян, щоб ті його забрали. Але через те, що він був фактично вмурований, василіянам вдалося забрати лише його частину (царські та дияконські ковані металеві двері і медальйони із зображеннями чотирьох старозавітних пророків, які були поміщені на останньому ряді іконостаса під самою стелею храму). Блаженніший Йосиф шукав той іконостас по всіх усюдах, бо дуже хотів відновити. Але, напевно, його частково знищили.

Блаженніший викупив той будинок за 335.648.000,00 італійських лір (тоді – 541.000,00 американських доларів). Витрати на реставрацію становили 50.000.000,00 італійських лір (тоді – 80.645,00 американських доларів), але цього не вистачало. Це були величезні суми. Мені говорили, що Блаженніший прийшов із валізкою з майже пів мільярдом лір до тих підприємців. Це було ефектно. А вже тоді навіть 10 тисяч виглядали як пів газети.

Знову опинившись у власності Української Греко-Католицької Церкви, той будинок був у жалюгідному стані. Бла-

женніший Йосиф під час своєї першої подорожі до Бразилії у 1968 році зацікавився зі сестрами-катехитками святої Анни, і на його запрошення у 1971 році вони приїхали до Риму. То був рік моїх свячень. Ті сестри були на моїх свяченнях 11 квітня. Це був дуже тяжкий рік, коли свяятий Папа Павло VI написав 7 липня листа, що не може визнати український Патріархат. І коли сестри приїхали на початку 1971 року, то цей будинок на Мадонні дей Монті – то була руїна. Пригадую, як сестри шурували ті підлоги, все чистили. Та робота не мала ціни.

– Також процес створення персональної парафії був непротим, про що свідчать численні листи між Патріархом Йосифом і Папою Павлом VI та вікарієм Риму кардиналом Анджело Дель'Аква. Чи пригадуєте історію створення першої персональної парафії для українців-католиків у Римській єпархії?

– Патріарх Йосиф мав приязні стосунки з кардиналом Анджело Дель'Аква. Пригадую, коли померла мама кардинала, то ми, всі хористи Колегії святого Йосафата, співали панахиду над її гробом. Кардинал Дель'Аква став кардиналом разом з Патріархом Йосифом в лютому 1965-го і кілька тижнів після того Папа іменував його вікарієм міста Риму. Тому їхні стосунки були не просто формальні, а дружні. Кардинал постарався про реєстрацію релігійного товариства «Свята Софія». На той момент Блаженніший Йосиф ще був радянським громадянином, тому цей дім на Мадонні був записаний на це релігійне товариство. І лише після цього він створив парафію – кардинал погодився на створення персональної парафії для українців у Римі.

Відмінність між персональною і територіальною парафією полягає в тому, що парафіянами територіальної парафії є віряни, які проживають на чітко окресленій території визначеної парафії, а до персональної парафії належать люди, які хоч і не мешкають близько біля парафіяльного храму, розпорозені по всьому місту, але належать до цієї парафії через свою етнічну та обрядову особливість. У цьому випадку парафіянами персональної парафії Святих Сергія і Вакха в Римі є всі українці-католики візантійського обряду, які проживають на території міста Риму та Остії. У той час в Італії було максимум 500 українців. І з них приблизно 300 мешкали у Римі – це священники, семінаристи, монахи і монахині. Також у Римі проживала дружина Євгена Коновальця – пані Оля Коновалець. Я був на її похороні. Вона померла 6 червня 1979 року, мала ще сина Юрка, якого дуже любила. На жаль, її син захворів на рак щокви і помер 19 грудня 1958 року, і пані Оля дуже страждала, що втратила сина і чоловіка. Але їй допоміг італійський священник Джованні Россі з Ассізі. Він опікувався нею, тому вона повернулася до віри, сповідалася, причащалася. Пані Оля Коновалець працювала у бібліотеці УКУ разом з іншими панями – майбутньою сестрою Дарією (Дубляницею), Маркіаною-Надією з Торонто (пізніше Гузар у зам'їжжі), Ярославою Крив'як. Назагал у Римі не було дуже багато вірян-українців, але все ж кардинал згодився на створення персональної парафії.

Після освячення храму Святих мучеників Сергія і Вакха Блаженніший Йосиф

(Продовження на 13 сторінці)

(Закінчення, початок на 12 сторінці)

дуже старався, щоби приїхав отець Степан Гарванко з Саскатуну (Канада). Також на три роки до Риму приїхав отець Любомир Гузар як священник Стемфордської єпархії, щоби зробити докторат. Мешкав там і служив у храмі. Офіційно ж парохом храму Святих мучеників Сергія і Вакха став 25 лютого 1976 року отець Іван Музичка. Він приїхав ще у 1975 році, і я його вігав на порозі Святої Софії. Він тоді чомусь сказав: «Ну, а звідси мені нікуди йти?»

– Чи знаєте ви щось про моці святих мучеників Сергія і Вакха? Як вони опинились у храмі?

– Моці святих мучеників Сергія і Вакха Блаженніший Йосиф отримав від кардинала Дель'Аква. Патріарх також довго шукав у підземеллях храму моці митрополита Київського Рафаїла Корсака (1637-1640), але їх не вдалося знайти. Натомість дістали у підземеллях храму чимало кісток, які не були ідентифіковані, і їх усіх склали в окрему труну, яка зараз перебуває у крипті. Під час тих розкопок знайшли також різні давньоримські малі фігурки.

– 18 лютого 1971 року професор Уго Маццей повідомив Блаженнішого Йосифа, що у співпраці з митцем Святославом Гординським вивчає іконостас для каплиці у «Студіоні», а також працює над зображенням іконостаса для храму Святих Сергія і Вакха з рельєфу історичної фотографії. А 23 квітня того ж року Уго Маццей надсилає їм креслення та висловлює намір прибути через тиждень до Риму, щоби показати Патріархові Йосифу завершений проєкт іконостаса церкви Святих Сергія і Вакха. Самого проєкту не вдалося відшукати в історичному архіві УТКЦ при соборі Святої Софії. Яка ж доля цього проєкту?

– Уго Маццей був доброю людиною. Він не був одружений і мав трьох сестер, які також були незаміжні. Іконостас у соборі Святої Софії, крім ікон, робив саме він – Уго Маццей. Він імпував церковним людям, бо виконував роботу якісно і так, як цього бажали замовники. Він прикрасив усю каплицю в семінарії, а також і катедри у Стемфорді (США), коли владикою був єпископ, а пізніше митрополит Йосиф Шмондюк. Він любив блискуче золото, робив також мозаїки. Маццей був майстром з мармурів та мозаїк. Він брав Гординського за консультанта. Говорячи про проєкт іконостаса до церкви Святих мучеників Сергія і Вакха, Гординський сказав: «Тут мої ікони не будуть підходити». І так відкладалося малювання намісних ікон. Необхідно було встановити у храмі Святих Сергія та Вакха кращі ікони. І це, на мою думку, завдання теперішнього пароха та екзарха – владика Діонісія.

– Повернемося до початку 70-х років. Чим став відкуплений і відновлений осідок на н'яци Мадонна дей Монті? Якою була його роль у житті нашої Церкви? Які визначні події відбулися в цьому храмі на початку 70-х років – синоди, хіротонії та інші заходи?

– Синод у 1971 році і Постійний Синод (перша сесія) відбулися на Мадонні. Також проводилися Синоди на Мадонні й за часів патріаршества Мирослава Івана Любачівського. Блаженніший Йосиф часто казав: «Софію збудував я, але Мадонну подарував Папа Київській митрополії». Він на тому постійно акцентував. А ми називали комплекс тих будівель «Патріарший двір». Останній Синод нашого єпископату був на Мадонні у 1996 році.

Пригадую також, як у липні 1975 року з нагоди Святого року в нашій Церкві було організовано українську загальну прощу з усіх країн у вільному світі до Жировицької чудотворної ікони Богородиці й рівночасно «Українські дні» в Римі. Все відбувалося за погодженням римського Секретаріату прощ, а відповідальним за організацію загальної української католицької прощі до Риму з нагоди Святого ювілейного 1975 року був я. Тоді на цю прощу до Рима прибуло від трьох до п'яти тисяч українців.

Ще однією важливою подією було святкування 1000-ліття Хрищення Русі-України у 1988 році. Тоді в тій залі Павла VI у Ватикані нас зібралося було на аудієнцію та концерт зі святим Папою Іваном Павлом II понад п'ять тисяч осіб.

– Хто опікувався церквою – прибирав, дбав про богослужбове життя, богослужбовий посуд, купував чи жертвував його?

– Прибирали, опікувалися церквою сестри-катехитки святої Анни. Священники Гарванко, Музичка мешкали на території «Патріаршого двору»... Пізніше і я там мешкав на четвертому поверсі – до березня 1991 року. Бо я був секретарем та канцлером Патріарха Мирослава Івана від 1984-го до 2000 року. Там була ціла Патріарша канцелярія. За Любачівського це був фактично тимчасовий осідок Глави Церкви.

Той період був цікавий. Любачівський нас приємно зачарував. Спочатку була недовіра, потім він зробив о. Гузара генеральним вікарієм, мене – канцлером, отця Хому – постулятором. Там відбувалися дуже серйозні події, бували кардинали, архієпископи, послі. Коли я питав людей, куди б вони хотіли прийти – у Святу Софію чи на Мадонну, – то вони казали – на Мадонну, бо то було в центрі міста. Тобто туди можна за 30-40 хвилин зайти пішки з Ватикану. Отже, парафія Святих Сергія і Вакха – то був фактичний осідок Глави Церкви.

– Які наріжні та ключові події, на ваш погляд, відбувалися тут на н'яци Мадонна дей Монті упродовж 1990-2000-х років?

– Як я вже сказав, там відбувалися синоди – засідання Постійного Синоду та секретаріату Глави УТКЦ і кільканадцять сесій Між'єпархіяльної літургійної комісії.

Не можу сказати, що це головна подія в житті цієї парафії, але мені приємно згадати, що у 1996 році, 21 квітня, у неділю Мироносиць, я молився в цьому історичному храмі Божественну Літургію з нагоди свого ювілею – 25-ліття з дня священничого рукоположення.

– Отче, що б ви хотіли побажати сьогодні парафіянам української парафії в Римі?

– Храм Святих мучеників Сергія і Вакха та Жировицької ікони Пресвятої Богородиці і прилеглий будинок є на-самперед посілля Київської митрополії. Це осідок прокуратора-апокризарія, це матірня парафія всіх парафій в Італії. Це є найстарший наш пам'ятник поза межами України [...] Тому закликайте вірних далі молитися і приходити до цієї святині.

* З огляду на розташування храму Святих мучеників Сергія і Вакха на площі Мадонна дей Монті, у розмовній мові серед українців часто вживається вислів «на Мадонні» – для означення саме цієї церкви, парафії чи цілого комплексу «Патріаршого двору» в історичному центрі Риму.

Джерело:

Парафія Святих Сергія і Вакха у Римі

Відбулася перша катехитична зустріч для дітей харківського собору УТКЦ

У неділю, 22 травня, відбулася перша катехитична зустріч для дітей, які протягом трьох місяців приходять з батьками по гуманітарну допомогу до катедрального собору УТКЦ в Харкові. На початку до присутніх з вітальним словом звернувся владика Василь Тучапець. Архієрей побажав, щоб діти тут навчалися і зростали в добрі та правді.

По цьому цікаве заняття для малечі провела с. Марта зі Згромадження сестер-служебниць НДМ. «Прийшло багато дітей віком від трьох до десяти років. Усі дуже спрагли уваги, радості, позитивного настрою та вражень, а ще – нових друзів», – розповідає с. Марта.

На заняттях діти співали пісні з рухами, відгадували загадки, вчили вірші, бавилися. Також малюки дуже люблять щось створювати своїми руками, тому вони малювали, клеїли, вирізали та виготовляли різні вироби.

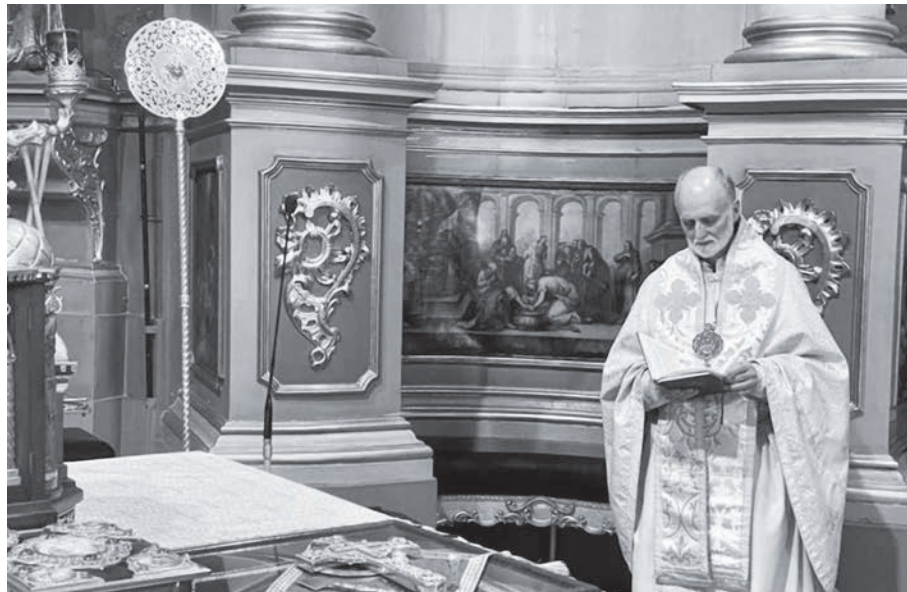
Паралельно з дітьми час для спілкування мали також їхні батьки. З дорослими провели зустріч о. Онуфрій Репецький, ЧСВВ та о. Михайло Станчишин, ТІ.

Пресслужба Харківського екзархату УТКЦ

Митрополит Філадельфійський Борис: «Коли ми не боїмося – вже починається вічність»

28 травня Архієпископ і Митрополит Філадельфійський Борис (Гудзяк) у рамках свого візиту до Львова відвідав Архикафедральний собор святого Юра. Звершуючи тут у співслужінні Архієпископа і Митрополита Львівського Ігоря та єпископа-помічника Львівської архієпархії Володимира Божественну Літургію, владика Борис звернувся до вірних зі словом проповіді, висловивши від імені українців з-за кордону вдячність і пошану українському народові за стійкість, віру і велику любов, проявлені в теперішні тяжкі часи.

Проповідник пригадав євангельські події, що їх поступово розкриває Євангеліє від Івана, зокрема ті, що передують страстям Христа. «У тринадцятій главі Ісус каже: «Нема більшої любові, ніж та, коли хтось віддає життя за друзів своїх». Ця любов проявляється в Україні – і світ дивується й задумується».

Євангельське читання показує, як зростає напруга довкола Ісуса, зокрема і через релігійних лідерів, які хочуть каменувати Христа, ігноруючи Його чудесні діяння, спрямовані на допомогу, оздоровлення, підтримку людини. «Бо лідери, в тому числі і релігійні, закам'яніли у своїх схемах, у своєму баченні, яке вони контролюють – і, зрештою, яким вони контролюють інших людей, – зауважив владика Борис. – Ситуація настільки патова в цьому моральному порядку, що за неї Син Божий приносить життя. На подолання цього гріха Господь віддає найбільшу можливу жертву. Але водночас Син Божий пропонує людині вічність. Каже – нікого з вас, овець, які підете за Мною, Пастирем, – нікого не вдасться ніколи вирвати – ні від Мене, ні з рук Отця».

Перспектива вічності відкривається через віру і стійкість любові, здатні подолати страх: «Коли ми не боїмося – вже починається вічність, бо ми в Христа христилися, у Христа зодягнулися, маємо Христа за Пастиря, і ніхто, – які би не були сили лукавого чи лукавих людей, – не можуть скоротити тої вічності, яку Бог-Отець через Сина нам дає».

Владика наголосив: саме такою вірою Україна свідчить світові. «Світ, який призабув, а то й перекреслив вічність і живе, – можна сказати, часто животіє, – от у тих рукотворних людських рамках, які чи обмежують Бога, чи Його виключають».

Нині ж усе так, як було завжди. Різниця полягає тому, що відбулися страсті, смерть і воскресення Христа – «і ми маємо тепер Боже запевнення про нашу свободу, нашу гідність, і про вічність, до якої Він нас кличе тут і назавжди».

По завершенні Літургії митрополит Ігор щиро подякував владіці Борису за спільну молитву, уділяючи благословення також усій порученій йому пастві. «Також дякуємо за солідарність його і за солідарність вірних, яких він провадить, яких Бог йому вручив», – підкреслив Митрополит Львівський.

В Українській академії друкарства звершили святкову молитву

26 травня академічна спільнота Української академії друкарства у Львові спільно зі студентськими капеланами збиралась на спільну молитву з нагоди вшанування пам'яті свв. Кирила і Меодія, в честь яких освячено університетську каплицю. Звершив Божественну Літургію капелан УАДу о. Юрій Остап'юк у співслужінні зі студентськими капеланами о. Романом Довганем та о. Мар'яном Мисяковським.

Звертаючись до ректорату та працівників університету, о. Юрій висловив вдячність за відкритість та активну співпрацю у духовному формуванні студентської молоді. Насамкінець ректор Української академії друкарства Богдан Дурняк від імені усієї академічної спільноти привітав о. Юрія з десятиліттям священничого служіння.

Джерело: Центр студентського капеланства УТКЦ

У Годовиці відбулося свято Матері Божої Утішительки

29 травня у с. Годовиця Сокольницького деканату відбулося свято Годовицької чудотворної ікони Матері Божої Утішительки.

Святкування розпочалося в суботу, 28 травня, із вечірніх чувань перед іконою. У храмі Успення Пресвятої Богородиці була завершена Велика Вечірня з Литією та паракліс до Богородиці, а також молитви за оздоровлення і дар плідності, освячення елею та помазання ним. Духовну науку для парафіян Годовиці та гостей свята, зокрема паломників зі с. Оброшине, виголосив о. Микола Фредина.

У день свята, 29 травня, адміністратор парафії о. Юрій Цегельський та запрошене духовенство звершили Чин освячення води, а також освячення хреста, встановленого на подвір'ї храму.

Відтак протопресвітер Сокольницького деканату о. Ігор Гарась у співслужінні адміністратора і священнослужителів Львівської архієпархії звершив Божественну Літургію. Слово проповіді, аналізуючи євангельський уривок неділі про сліпородженого, виголосив о. Василь Золотий. Відтак було звершено молебень до Пресвятої Богородиці та обхід довкола храму з Годовицькою іконою Матері Божої Утішительки.

На закінчення протопресвітер деканату зачитав Декрет Митрополита Львівського про заснування у Годовиці катехитичної школи Матері Божої Утішительки, після чого було видано посвідки катехитів двом першим викладачам школи.

Преслужба Львівської архієпархії

Світлина Володимира Монця

У Львові молитовно вшанували пам'ять о. Маркіяна Шашкевича

7 червня, у день 179-их роковин відходу до вічності о. Маркіяна Шашкевича, громадськість Львова звершила спільну молитву на його могилі на Личаківсько-му кладовищі. Участь у молитовному заході взяли студенти Львівської духовної семінарії Святого Духа, викладачі та учні Львівської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 34 ім. Маркіяна Шашкевича, представники влади. Звершили панахиду о. Павло Дроздяк, капелан Львівської міської ради, адміністратор парафії Святого Духа, сотруди́ник Архикатедрального собору святого Юра, та о. Ростислав Будзан, відповідальний за підтримку екуменічного руху у Львівській архієпархії, референт у справах беатифікації й канонізації святих УГКЦ Львівської архієпархії, сотруди́ник Архикатедрального собору святого Юра. Співом панахиду супроводжували семінаристи.

У своєму слові на завершення спільної молитви о. Павло Дроздяк відзначив особливу роль о. Маркіяна Шашкевича – письменника, духовного просвітителя, натхненника національного пробудження Галичини – у розвитку і піднесенні української мови. «Мова є наче той маленький маркер, який говорить про нашу з вами ідентичність, але наскільки він є важливий в цьому повсякденному житті!» – наголосив проповідник, зауваживши: саме о. Маркіян Шашкевич, зібравши коло однодумців, першим виголосив проповідь українською мовою в соборі святого Юра у Львові. Цей крок вимагав мужності: «Ця мужність, ця любов, це бажання творити, це бажання і усвідомлення того, що мова – це є моє життя. Мова – це моє повітря... Вишуканість мови – це ознака шляхетності, а шляхетність – це є ті віковічні традиції, які ми плекаємо з молоком матері».

Отець Павло Дроздяк акцентував на тому, що постать о. Маркіяна Шашкевича досі є великим прикладом незламності духу, такої промовистої у дні війни, глибокої духовності і любові до Бога та Батьківщини: «У світлі Воскресіння ми можемо пережити, досвідчувати і відчитувати всіх пророків, які з'явилися в певний час, які пророкували, які говорили, яких не розуміли, яких били і каменували – але вони були голосом Божим, пророки, які провіщали те, що Господь Бог хотів сказати до нашого народу. Одним із таких пророків є, без сумніву, отець Маркіян Шашкевич».

Після завершення панахиди учні школи поклали до могили о. Маркіяна Шашкевича запалені лампадки, а представники влади – квіти. Відтак усі присутні заспівали гімн України.

Пресслужба Львівської архієпархії

Заступниця міністра молоді і спорту України відвідала гуманітарний штаб УГКЦ

28 травня заступниця міністра молоді і спорту України Марина Попатенко зустрілася з волонтерами гуманітарного штабу УГКЦ у Тернополі, який діє при Архикатедральному соборі Непорочного Зачаття Діви Марії. Пані Марина поцікавилася специфікою роботи гуманітарного штабу, а також висловила слова вдячності УГКЦ та кожному, хто своєю працею служить на благо України.

Заступниця міністра молоді і спорту зазначила, що волонтерський рух, який започаткувала УГКЦ, команда волонтерів під проводом священників допомагає об'єднувати людей: «Наша сила і наша віра настільки непереможні, що ми обов'язково перемаємо. Я в це щиро вірю. Головне – не опускає рук, вірити, що в нашій країні ми зможемо самі побудувати своє майбутнє, таку країну, яку ми дійсно хочемо. Ми того варті».

Координатор гуманітарного штабу о. Роман Демуш зазначив, що з благословення Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя Семенюка волонтерську діяльність при архикатедрі розгорнуто практично з перших днів війни: «Вже близько 3000 тонн допомоги перейшло через наші руки. Ми спільними зусиллями з молоддю для молоді, зі старшими для дорослих працюємо і боремося за Україну, молимося, щоб настала перемога».

Відтак волонтери приступили до праці. Цього дня було роздано 1600 продуктових наборів вимушено переселеним особам, які звернулися по допомогу.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

При соборі Святої Софії в Римі відбувся благодійний ярмарок на підтримку ЗСУ

У свято Зіслання Святого Духа за григоріанським календарем, 5 червня, у прокатедральному соборі Святої Софії УГКЦ в Римі після Божественної Літургії вірники помолилися парастас за всіх померлих. По завершенні молюня на території собору відбувся благодійний ярмарок на підтримку Збройних сил України.

«Наша різноманітність у сучасному світі не є перешкодою тоді, коли ми об'єднані ласкою Святого Духа. Найкраще ми це побачимо, поглянувши власними очима на християн, об'єднаних у Вселенській Католицькій Церкві. На площі Святого Петра щоразу об'єднані різні культури, раси, мови, які творять сьогодні спільну родину дітей Божих та Його Церкви», – наголосив під час проповіді на Літургії о. Петро Голіней, канцлер Апостольського екзархату для українців-католиків візантійського екзархату в Італії. Проповідник закликав молюльників щиро відкрити свої серця на дію Святого Духа і тоді Його благодать подарує багато можливостей, знань та світла в нашому житті.

Наприкінці молитви о. Марко Семенген, ректор собору, привітав прихожан святині зі світлим святом Зіслання Святого Духа, з якого розпочинається місія Церкви. «Ми сьогодні всі потребуємо оновлення у Святому Дусі, адже переживаємо часи, які нас ранять. Тому відкріймо свої серця на діяння Святого Духа, аби він скріплював наш внутрішній світ, наш розум, наше серце, що дасть нам силу бути християнами в теперішньому світі», – закликав душпастир.

Після цього присутні помолилися парастас за всіх померлих. Потім відбувся благодійний ярмарок, де всі охочі могли придбати українську символіку, вишиванки, кульмінацією якого стала благодійна лотерея. Отримані кошти із цього благодійного заходу будуть передані на потреби Збройних сил України.

Пресслужба релігійного товариства «Свята Софія»

Владика Степан Сус

до українських дітей у словацькій Трнаві:

«Приємно, що вас так багато,

підтримуйте своїй батьків у цей складний час»

У неділю, 22 травня, голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ владика Степан Сус відслужив св. Літургію для українців у словацькому місті Трнава, у місцевому костелі Святого Миколая. З ним співслужили місцевий парох о. Іван Коваль, священники ПМВ о. Андрій Гах та о. Роман Ільницький.

«Ми в житті зустрічаємося з багатьма людьми, зустрічі з деякими нас змінюють – змінюють наше життя, світогляд, цінності. І ми вдячні Богові за людей, які скерували нас у правильне русло. Ця зустріч Христа з самарянкою, яка просто прийшла до криниці Якова набрати води, стала для неї унікальною. Кажуть, найстрашніша правда – це правда про самих себе. Христос каже їй правду про неї саму для того, щоб її зцілити. Після цієї зустрічі жінка стала іншою, вона пішла іншою дорогою, вона не боялася свого минулого і дякувала Богові за те, що Він її зцілив. Христос переконав самарянку, що вона може бути іншою, дав їй шанс. І Він дає шанс кожному з нас. Ми маємо не боятися залишати Богові своє минуле, як ми це робимо у Таїнстві Сповіді. Молімося сьогодні, щоб ми ставали іншими, кращими», – зазначив владика Степан під час проповіді.

Він також зауважив, що в парафії УГКЦ у Трнаві стало більше дітей. «Приємно, що вас так багато. Я днями спілкувався з нашими дітьми в Афінах. І вони мені розповіли, що стараються бути чемними, бо бачать, що батьки засмучені через війну. Тож вони слухаються, допомагають, обіймають. Це дуже гарний приклад. Було б добре, щоб усі діти підтримували своїх батьків у цей складний час», – зауважив єпископ.

У квітні парохом громади УГКЦ у Трнаві було призначено о. Івана Ковалья. Раніше вірними УГКЦ у Трнаві опікувався о. Ігор Марусин, настоятель парафії УГКЦ у Братиславі, у церкві Святої Розалії.

Після богослужіння голова ПМВ проспілкувався з місцевою громадою й українцями, які виїхали до Трнави внаслідок війни.

Пресслужба Пасторально-міграційного відділу УГКЦ

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у червні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у червні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Помер місцеблюститель
Великого магістра Мальтійського ордену

Суверенний Лицарський Мальтійський Орден інформує, що 7 червня 2022 року перестало битися серце місцеблюстителя Великого магістра Марка Луццаго. Він тимчасово очолював орден 8 листопада 2020 року, обраний місцеблюстителем після смерті попереднього Великого магістра. Наприкінці жовтня 2021 року було повідомлено, що Папа продовжив його мандат аж до завершення надзвичайної Генеральної капітули та подальшого обрання нового Великого магістра Великою державною радою.

Брат Марко Луццаго народився 1950 року в Брешії на півночі Італії. Навчався на медичних факультетах університетів Падуї та Парми. До Суверенного Мальтійського Ордену вступив 1975 року, а 2003 року склав довічні обіти. Від 2010 року займав важливі посади в структурах ордену.

Згідно з конституцією Суверенного Мальтійського Ордену, обов'язки тимчасового місцеблюстителя аж до обрання нового очільника виконуватиме Великий командор Руї Гонсало де Валле Пейшото-де-Віл्ला.

«Vatican News»

Найважливіше, що можна зробити сьогодні

Уявіть собі, що ви піднімаєтесь на гору, високу, скелясту гору. На вершині – яскрава блискавиця, туман і морок. Бог сходить на цю гору вогнем і щоразу відповідає на ваше звернення голосом грому. Саме таку картину бачив Мойсей при зустрічі з Богом три тисячі років тому.

Як зараз ми охарактеризуємо свою молитву? Спокійна, звична, коротка, нічого неймовірного... Навряд чи Мойсей міг би так само описати свої враження від зустрічі з Богом.

Але ж по суті нічого не змінилося – Бог як тоді Мойсею, так і тепер кожному з нас відкриває можливість бути у його присутності, говорити з Ним, чути Його.

Коли востаннє ви переживали відчуття умиротворення від молитви, від того, що були наодинці з Богом, від читання Біблії, від тиші?

Лише такі зустрічі можуть сповнювати нас справжністю. Коли ми врешті відкриваємось на зустріч з Богом, то стаємо такими, як є, позбавляючись від лукавства, неспокою, стресу.

Проблема нашого часу – постійний

поспіх, невміння і небажання концентруватися на чомусь. Можна знайти дуже багато атракцій у молодіжних християнських колах – концерти, фестивалі, спільнотне життя. Однак усі ці речі – лише додаткові. Справжнє – у вмінні молитви. Ані проповіді, ані розповіді, ані розмови у спільнотах не дають того, що дає особиста зустріч з Богом кожного з нас.

Ми так звикли до фастфудів у всіх сферах нашого життя. Але погодьмося, що зустрічі з людьми, яких любимо, так хочеться продовжити і повторювати якнайчастіше. Так і з молитвою – перебування з Богом має бути бажаним. Немає нічого такого, що би могло замінити нам молитву. Якщо бракне часу на неї, то, значить, треба пожертвувати чим-небудь: скасувати зустріч, обід, вечерю.

Молитва – це найважливіше, що можна і варто зробити саме сьогодні. Бо саме Бог визначає, чи буде у тебе можливість почати свій день завтра, і без Його волі жоден волосок на нашій голові не впаде і не виросте. Хіба може бути щось важливіше за зустріч із Творцем?

Тетяна Трачук, Джерело: «Дивенсвіт»

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____